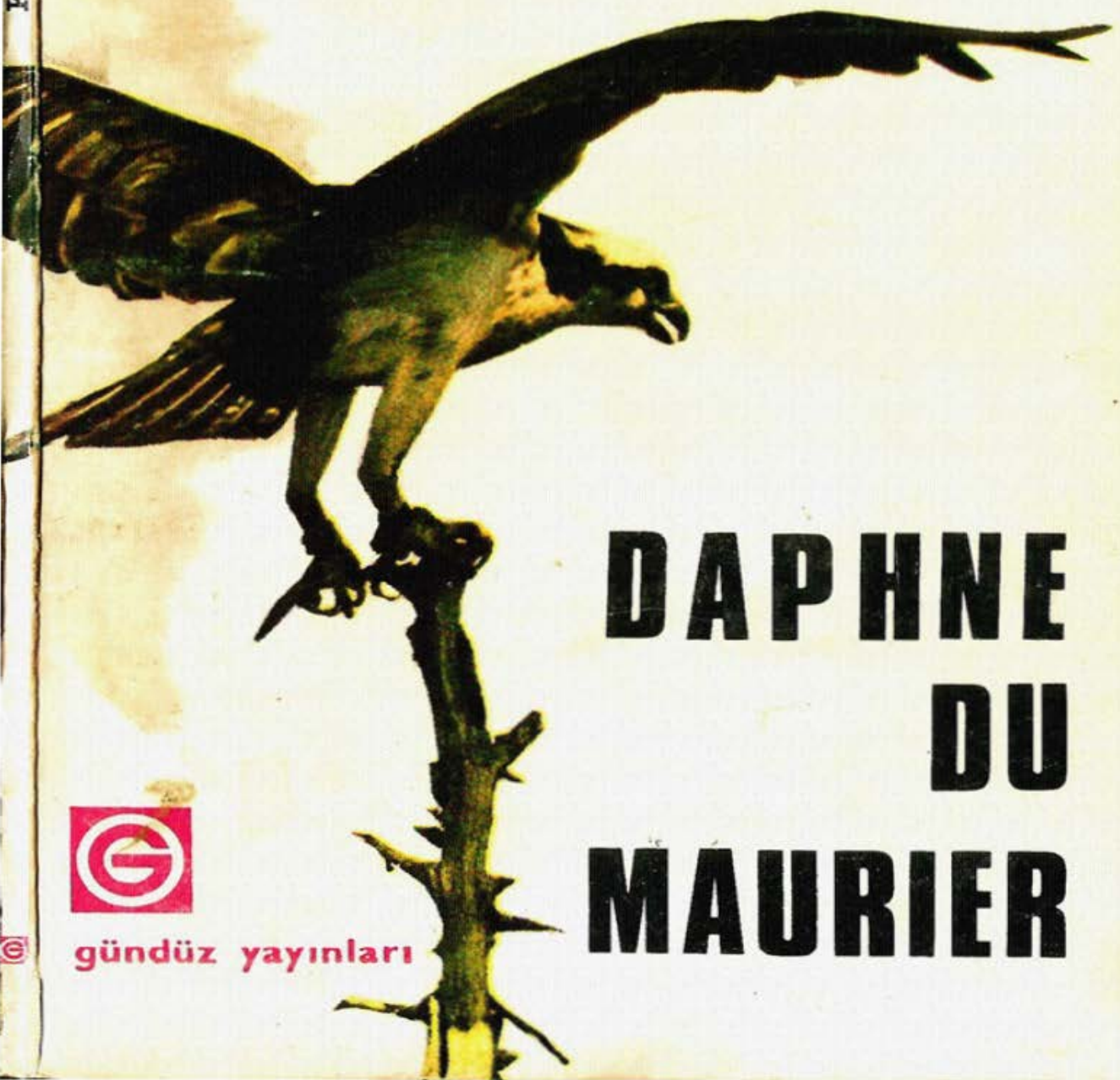
KUŞLAR DAPHNE DU MAURIER

kuşlar

DAPHNE DU MAURIER

gündüz yayınları

Yayınlayan : **GÜNDÜZ YAYINLARI**

P. K. 391 Aksaray - İSTANBUL

Dizgi - Baskı : **S İ L E** Matbaası - Hocahan Cad 4/2 **Yeşildirek** - İstanbul

Tertip : **TÜR MATBAACILIK**

Basıldığı Yıl : **1973**

Telif Hakkı : **GÜNDÜZ YAYINLARI**

Birinci Baskı : **Mayıs 1973**

YAYIN No : 3

Kapak Resmi : **METİN GÜREL**

DAPHNE DU MAURIER

KUŞLAR

Çeviren:
NURDAN ARCA

GÜNDÜZ YAYINLARI
1973 — İSTANBUL

Aralığın üçünde rüzgâr bir gecede değişti ve kış geldi. O zamana dek sonbahar tatlı ve ılık geçmişti. Altın kızılı yapraklar uzun süre ağaçlarda kalmış, çalı çitler henüz sararmamıştı. Pullukla sürülen yerlerde toprak dopdolu ve bereketliydi.

Nat Hocken savaşta sakat kaldığı için emekli aylığı alıyordu. Zamanının birazını, hepsini değil, haftada üç gününü çiftlikte çalışarak geçiriyordu. Ona çit çevirmek, sazlardan dam örmek, binaları onarmak gibi hafif işler verirlerdi.

Evli ve iki çocuk babası olmasına rağmen yapayalnız bir hayat sürerdi. Yalnız çalışmayı severdi. Ona denizin çiftliği iki yandan kuşattığı yarımadanın ta öteki ucunda toprağı teraslamak ya da kapıyı onarmak gibi bir iş verilince çok mutlu olurdu. Öğleyin orada işini bırakır, kayaların kenarına oturur, kuşları seyrederken karısının ona hazırladığı böreği yerdi. Sonbahar bu iş için en iyi mevsimdi, ilkbahardan da iyi. Çünkü ilkbaharda kuşlar nereye gideceklerini bilirler, ısrarla karaya doğru uçarlar. Töreleri yaşama biçimleri en küçük bir gecikmeyi affetmez. Öte yandan sonbaharda uzak ülkelere göç etmeyip kışı orada geçirmek üzere kalanlar da ayni göç dürtüsünü duyarlar. Fakat bu onlara yasaklandığı için kendilerince rahatsız bir yaşa-

ma tuttururlardı. Sürüler halinde yarımadaya gelirler, huzursuz ve sinirli, hiç durup dinlenmeden ya havada çemberler çizerek dolaşır ya da yeni sürülmüş topraktan karınlarını doyururlardı. O zaman bile isteksiz, sanki acıkmadan yerler, çok geçmeden huzursuzlukları onları gene göklere iterdi.

Siyahlı beyazlı, kargalar, martılar, özgürlüğe susamışcasına, tatminsiz ve tedirgin, garip bir beraberlikle kaynaşmışlardı. Sığırcık kuşu sürüleri de ayni tedirginlikle, ipek gibi hışırdayarak çayıra doğru uçuyorlar, daha küçükleri; ispinozlar ve tarla kuşları da birisi onları zorluyormuş gibi ağaçlarla çalılar arasında gidip geliyorlardı.

Nat bunları ve deniz kuşlarını seyrediyordu. İkinciler körfezde suların yükselmesini bekliyorlardı: Ötekilerden daha sabırlıydılar. İstiridye tutucularla çulluklar kıyıda durmuşlar, denize bakıyorlardı. Durgun deniz kıyıyı yalıyor, bir sıra yosun bırakarak çekilirken çakıl taşları çalkalanıyordu. Deniz kuşları kumsalda aşağı yukarı koşuşuyorlardı. Fakat birden ayni uçma hırsı onları da yakaladı. Çığlık çığlığa, ıslıklarla, bağrışarak, alçaktan uçup denizin durgun yüzünü yalayarak uçmaya başladılar. Kıyıdan uzaklaştılar. Aceleyle, hızla, telâşla gidiyorlardı; sonbaharda onları huzursuz, tatminsiz eden o acıklı dürtüyle büyülenmişlerdi. Sürüler halinde birleşmeli, havada dönerek çığlıklar atmalı, kış gelmeden bütün enerjilerini boşaltmalı, tüketmeliydiler.

Nat kayaların kenarında böreğini çiğnerken düşünüyordu. Belki de, bu mevsimde kuşlara, insanların açıklayamıyacağı, haberler gelmektedir. Kışın yaklaştığını, birçoklarının öleceğini bilmektedir kuşlar. Ve ölümünün yaklaştığını bilen insanlar gibi çalışmaya ya da saçmalamaya veriyorlar kendilerini.

Bu sonbahar, diğerlerinden daha da huzursuzdu kuşlar. Ardsız arasız uçuşmaları günlerin durgunluğu, tekdüzeliği içinde daha da göze batıyordu. Traktör batıdaki yamaçlarda aşağı yukarı gidip gelirken arada bir tepesinde çığlık çığlığa dönen bir kuş bulutu içinde kayboluyor, koca makina ve üzerinde oturan çiftçinin karaltısı bile seçilemiyordu. Sayıları da her zamankinden çok fazlaydı. Nat emindi buna. Kuşlar her sonbahar pulluğu izlerlerdi. Fakat ne böyle korkunç sürüler halinde ne de bu velveleyle.

Nat o günkü çit yapma işini bitirdikten sonra bu konudaki fikrini belirtti. «evet» dedi çiftçi, «kuşlar her zamankinden çok daha fazla, ben de farkındayım. Bazıları da çok cesur, traktörden bile korkmuyorlar. Bugün öğleden sonra birkaç martı öyle yaklaştı ki, az kalsın şapkamı düşüreceklerdi. Tepemde kuşlar, gözüme de güneş girince ne yaptığımı güçlükle görebildim. Hava değişecek gibi geliyor bana. Kuşların huzursuzluğu ondan. Zorlu geçeceğe benzer bu kış.»

Nat ağır adımlarla tarlaların arasından ana yola çıkıp evine giderken gene kuşları gördü.

Batıdaki tepelerde güneş son ışıkları ile parıldarken sürüler halinde toplaşıyorlardı. Hiç rüzgâr yoktu. Deniz sakin, kurşunî, gebeydi. Yol kenarındaki çalılıklarda yabanî karanfillerde hâlâ tek tük tomurcuklar vardı. Fakat çiftçi haklıydı; hava hemen o gece değişti. Nat'ın yatak odası doğuya bakıyordu. Saat ikiyi biraz geçe bacadan uğuldayan rüzgârın sesiyle uyandı. Gökgürültülü, fırtınalı yaz yağmurları getiren güneybatı rüzgârı değildi bu. Doğudan, kışı hatırlatarak kuru - soğuk esiyordu. Bacadan gelen uğultusu ürkütücüydü. Çatıda gevşemiş bir kiremit takırdadı. Nat kulak verdi. Körfezde denizin kükrediği duyuluyordu. Küçük yatak odasındaki hava da soğumuştu, ürpertiyordu. Buz gibi bir rüzgâr kapının altından yatağa doğru esti. Nat üzerindeki battaniyeye büzülüp uyuyan karısının sırtına yaslanarak uyanık, tetikte, sebepsiz bir korkuyla bekledi.

O sırada penceredeki tıkırtıyı duydu. Evin dış duvarında kopup cama sürtünecek sarmaşıklar yoktu. Dikkatle dinledi. Tıkırtı devam ediyordu. Sese sinirlenerek yatağından çıktı, gidip pencereyi açtı. Birden eline yumuşak bir şey süründü. Parmaklarına batmış, derisini sıyırmıştı. O sırada çırpılan kanatları gördü ve yaratık çatının üzerinden evin arkasına doğru uçup gitti. Bu bir kuştu, ne türden olduğunu anlıyamamıştı. Rüzgârdan kaçıp pencereye sığınmış olmalıydı. Penceleyi kapatarak yatağına döndü. Elinde bir ıslaklık hissederek ağzına götürdü. Kanamıştı. Rüzgârdan ürken kuşun saklanacak yer

ararken korkuyla ona saldırdığını düşündü. Gene uyumaya çalıştı.

Tıkırtı yeniden, bu kez daha şiddetle, ısrarla başladı. Karısı da uyanmıştı. Dönerek «Pencereye bak Nat, tıkırdıyor» dedi.

«Baktım» dedi adam «içeri girmek isteyen bir kuş var. Rüzgârı duymuyor musun? Doğudan esiyor, kuşlar sığınacak yer arıyorlar,» Kadın «Gönder onları» dedi, «bu gürültüde uyuyamıyorum.» Adam ikinci kez pencereye gitti. Açtığı zaman pencerede bir değil en az yarım düzine kuş vardı, bunlar doğruca uçup yüzüne saldırdılar.

Hay kırarak, kollarıyla vurarak dağıttı onları Kuşlar, ilk gelen gibi, çatının üzerinden uçup kayboldular. Pencereyi hızla indirdi ve mandalladı.

«Duydun mu?» dedi, «saldırdılar bana, gözlerimi gagalamaya çalıştılar.» Bu sırada pencerenin önünde durmuş, karanlıkta bir şeyler görmeye çalışıyordu. Hiç birşey belli değildi. Dışarısı simsiyahtı. Karısı yataktan uykulu bir sesle homurdanarak sırtını döndü.

Adam kızgın bir sesle: «Pencerenin içindeydiler ve odaya girmeye çalışıyorlardı. Uydurmuyorum bunları ben.»

Birden bir çığlık duyuldu. Koridorun öteki ucundan, çocukların yattığı odadan geliyordu.

«Jill'in sesi bu» dedi kadın, yatakta doğrularak «Git kıza bak da ne oluyor öğren.»

Nat mumu yaktı, fakat koridoru geçmek için kapıyı açar açmaz rüzgâr ateşi söndürdü.

İkinci dehşet çığlığı bu kez iki çocuktan birden geldi. Nat paldır küldür odaya daldı. Karanlıkta etrafındaki kanat çırpışlarını farketti. Pencere ardına kadar açıktı. Kuşlar oradan girmiş, önce tavana, duvarlara çarpmışlar sonra da dönüp yataklarında uyuyan çocuklara saldırmışlardı.

«Korkmayın, ben buradayım» diye bağırdı Nat. Çocuklar çığlık çığlığa koşarak kucağına atıldılar. O sırada kuşlar yükselerek ona saldırmaya başlamışlardı.

Öteki odadan karısı «Ne var Nat, ne oluyor» diye seslendi. Adam çocukları çabucak kapıdan dışarıya, koridora itti. Kapıyı kapattı. Artık çocukların yatak odasında kuşlarla yapayalnız kalmıştı.

Yanındaki yataktan bir battaniye çekerek sağa sola savurmaya başladı. Arada bir kuşların gürültüyle yere düştüklerini duyuyor, kanat çırptıklarını görüyordu. Bir türlü yenilmiyorlardı. Yeniden durmadan saldırıyor, sivri gagalarını ellerine, başına saplıyorlardı. Giderek, battaniye bir savunma silâhı oldu; onu başının etrafına sardı. Daha da koyu bir karanlıkta çıplak elleriyle döğüşmeye başladı. Kuşların da onu izleyeceği korkusuyla kendini kapıya atıp, dışarıya kaçmaya cesaret edemiyordu.

Kuşlarla karanlıkta ne kadar döğüştüğünü bilemiyordu. Çevresindeki kanat sesleri gittikçe azalarak sonunda bitti. Adam battaniyenin arasından ışık sızdığını gördü, tetikte, dinleyerek biraz bekledi. Öteki odada çocuklardan birinin korkudan ağlamasından başka hiç ses yoktu. Kanat hışırtıları bitmişti. Battaniyeyi kafasından çözerek çevresine bakındı. Sabahın soğuk, gri ışıkları odayı aydınlatmıştı. Gün ışığı yaşayan kuşları açık pencereden çekip götürmüştü. Ölü kuşlar içerde, yerde yatıyorlardı. Nat göz ucuyla bu küçük cesetlere baktıkça dehşetle irkildi. Ne kadar da küçücük kuşlardı hepsi. Elli tanesi yerde yatıyordu; Nar bülbülleri, ispinozlar, serçeler, mavi baştankaralar, dağ ispinozları, tarla kuşları... Doğa yasası bu kuşları yalnız kendi cinsleriyle birarada ve belirli bölgelerde yaşamak zorunda bırakmıştı. Fakat şimdi hepsi bir savaş içgüdüsünün çevresinde birleşmiş, duvarlara çarparak ölmüşlerdi. Bir kısmını da döğüş sırasında kendisi öldürmüştü. Tüyleri yolunmuş, bazılarının gagası adamın kanıyla lekelenmişti.

Tiksinmişti. Pencereye giderek küçük bahçesinin ötesindeki tarlalara baktı.

Çok keskin bir soğuk vardı. Toprak kaskatı donmuş, koyu bir renk almıştı. Sabah güneşinde parıldayan beyaz kırağı değildi bu. Doğu rüzgârının getirdiği kara dondu. Öte yandan deniz yükselmiş ve çok sertleşmişti. Fırtınalı körfezde beyaz köpükler çıkararak çalkalanıyordu. Kuş-

lardan hiç bir iz yoktu. Ne bahçe kapısının ötesindeki çalılıkta öten bir serçe, ne erkenci bir ardıç, ne de çimenlerde kurt arayan bir karakuş görülüyordu. Doğu rüzgârı ve denizden başka hiç ses yoktu.

Nat küçük yatak odasının penceresini ve kapısını kapattı. Koridoru geçerek kendi adasına döndü. Karısı yatakta oturmuştu. Çocuklardan biri yanında uyuyor, küçüğü de yüzü flasterlenmiş, kucağında yatıyordu. Perdeler sıkıca kapatılmış, mumlar yakılmıştı. Kadının yüzü sarı ışıkta pek solgundu. Başını sallayarak adama sessiz kalmasını işaret etti.

«Uyuyor» diye fısıldadı. «Henüz uyudu. Gözlerinin kenarlarında kanlar vardı. Birşey kesmiş olacak. Jill kuşların yaptığını söylüyor. Uyanınca kuşları odada görmüş.»

Onaylaması için Nat'e baktı. Korkmuş, yılmıştı. Son birkaç saat içinde birbirini kovalayan olaylar adamı sarsmış, korkutmuştu. Fakat bunu karısının öğrenmesini istemedi.

«Kuşlar içerde» dedi. «Ölü kuşlar. Elli tane kadar var. Nar bülbülleri, çit kuşları, buralarda görülen bütün kuşlardan var. Doğu rüzgârı sanki delirtmiş onları. Yatağa, karısının yanına oturdu, elini tuttu. «Havalardandır» dedi. «Mutlaka soğuktandır. Belki de bu çevrenin kuşları değillerdi. Kuzeyden sürüklenip gelmişlerdi.»

«Fakat Nat» diye fısıldadı karısı, «bu gece hava daha yeni değişti. Onları buralara sürecek

kadar kar bile yağmadı. Aç kalmış olamazlar. Dışarda, tarlalarda yiyecek dolu.»

Adamın yüzü, karısınınki gibi çok yorgun ve gergindi. Konuşmadan bir süre bakıştılar.

«Aşağı inip bir çay yapayım» dedi Nat.

Mutfağı görmek onu biraz rahatlatmıştı; dolabın üzerine düzgün dizilmiş fincanlar, tabaklar, masa ve sandalyeler, karısının hasır koltuğunda duran örgüsü, köşedeki dolapta çocukların oyuncakları...

Diz çökerek eskiden kalan külleri temizledi. Ateşi yaktı. Alev alev yanan odunlar normal hayatı geri getirmişti. Kaynayan çaydanlık ve kahverengi demlik rahatlık ve güvenlik veriyordu. Çayını içti. Bir fincan da karısına yukarı götürdü. Sonra da mutfağın musluğunda elini yüzünü yıkadı. Çizmelerini giydi ve arka kapıyı açtı.

Gökyüzü soğuk kurşunî renkteydi. Birgün önce güneşte parıldayan mor tepeler şimdi karanlık ve çıplak görünüyordu. Doğu rüzgârı ağaçları ustura gibi çırılçıplak soymuş, kuru yapraklar titreşerek rüzgârla savrulmuşlardı. Nat, birkaç kez çizmeleriyle toprağa vurdu. Kaskatı donmuştu. Havanın hiç böylesine birden değiştiğini hatırlamıyordu. Bir gecede karakış bastırmıştı.

Artık çocuklar uyanmıştı. Yukarda Jill durmadan konuşuyor, Johnny gene ağlıyordu. Hep birlikte aşağı indiler. Babaları onlara kahvaltı hazırlamıştı. Böylece günlük hayatları başladı.

«Kuşları kovaladın mı?» diye sordu Jill.

Mutfakta yanan ateş, gün ışığı, kahvaltı onu yatıştırmıştı.

«Evet, hepsi gitti.» dedi Nat. «Onları doğu rüzgârı sürüklemiş. Herhalde korktular ve yollarını kaybettiler. Sığınacak yer arıyorlardı.»

«Bizi gagalamaya çalıştılar.» dedi Jill. «Johnny'nin gözlerine saldırdılar.»

«Onların hepsini korkudan yaptılar.» dedi Nat. «Karanlık odada nerede olduklarını anlayamadılar.»

«Gene gelmeseler keşke» dedi Jill. «Pencerenin dışına ekmek koysak, belki de onu yiyip, uçup giderler.»

Küçük kız kahvaltısını bitirdikten sonra paltosunu, kapişonunu, kitaplarını ve çantasını aldı. Nat hiçbir şey söylemedi. Fakat karısı masanın üzerinden ona baktı; sessizce anlaşmışlardı.

Onunla otobüse kadar dideceğim» dedi adam. «Bugün işe gitmiyorum çiftliğe.»

Çocuk mutfak musluğunda elini yüzünü yıkarken o da karısına öğüt veriyordu. «Bütün pencereleri kapalı tut, kapıları da. Sadece bir tedbir olarak. Ben çiftliğe gidip gece onlar da bir şey duymuş mu öğreneyim.» Küçük kızıyla yola kadar yürüdü. Çocuk geceki olayı unutmuş görünüyordu. Önünde koşuyor, yaprakları kovalıyordu. Kapişonunun altında yüzü soğuktan pembeleşmişti.

«Kar mı yağacak baba?» diye sordu. «Hava

çok soğuk.» Adam göğe bir göz attı. Rüzgârın omuzlarına çarptığını hissediyordu.

«Hayır» dedi «kar yağmayacak. Kara bir kış olacak bu, beyaz değil.»

Gözleriyle çitlerin üstünde kuşları aradı. Öteki tarlalara baktı. Her zaman cins cins kargaların bulunduğu çiftliğin ilerisindeki koruya baktı.

Öteki çocuklar da durakta bekliyorlardı. Jill gibi eldiven, başlık giymişlerdi, soğuktan korunmak için. Yüzleri de soğuktan kızarmıştı.

Jill el sallayarak onların yanına koştu. «Babam kar yağmayacak diyor,» diye bağırdı. «Kara bir kış olacak.»

Kuşların hiç sözünü etmedi. Başka bir küçük kızla itişmeye başladı. Otobüs tepeyi homurdanarak geldi. Nat kızını bindirdi ve geri dönerek çiftliğe doğru yola koyuldu. O gün çalışmıyordu. Fakat orada herşeyin yolunda olduğunu öğrenip rahatlamak istiyordu. İnek bakıcısı Jim'i gördü. Avluda durmuş, birşeyler çakıyordu.

«Patron burada mı?» diye yordu.

«Pazara gitti» dedi Jim. «Bugün Salı değil mi?»

Ağır adımlarla sundurmanın öteki köşesine doğru yürüdü. Nat'a ayıracak zamanı yoktu. Nat'ın ondan daha akıllı olduğunu söylerlerdi hep. Hatta kitap bile okurmuş. Fakat o günün Salı olduğunu unutuvermişti işte. Bu da onu ge-

ceki olayların ne denli sarstığını gösteriyordu. Çiftlik evinin kapısına doğru ilerledi. Mrs. Trigg'in mutfakta şarkı söylediği duyuluyor, arkadan çalan radyo kadının şarkısını destekliyordu.

«Orada mısınız Hanım?» diye seslendi.

Kadın kapıya geldi. Yüzü ışıltılı, şişman, iyi huylu bir kadındı.

«Merhaba Bay Hocken,» dedi. «Bu soğuğun nereden geldiğini söyleyebilir misiniz bana?» Rusya'dan mı? Hiç böyle birden değişme görmemiştim. Radyoda soğuğun devam edeceğini söylüyor. Kutupla ilgili birşeymiş»

«Biz bu sabah radyoyu dinlemedik.» dedi Nat. «Gece başımız dertteydi de.»

«Çocuklar mı hasta?»

«Hayır...» Nasıl söyliyeceğini bir türlü bilemiyordu. Şimdi, güpegündüz kuşlarla savaş hikâyesi çok saçma görünecekti.

Mrs. Trigg'e olup biteni anlatmaya çalıştı. Fakat bu hikâyenin bir kâbus olduğunu düşündüğü kadının gözlerinden anlaşılıyordu.

«Gerçek kuşlar olduğuna emin misiniz?» dedi gülümseyerek, «Tüylü filân. Hani o erkeklerin cumartesi geceleri barlar kapandıktan sonra gördükleri cinsten, garip şekilli değil miydiler?»

«Mrs. Trigg» dedi dam «elli tanesi öldü. Çocukların odasında yerde yatıyorlar. Saldırdılar bana. Küçük Jonny'nin de gözlerini oymaya çalıştılar.»

Mrs. Trigg ona kuşkuyla bakıyordu.

«Hadi canım, büyütmeyin,» diye cevap verdi. «Havalar soğuduğu için gelmişlerdir herhalde. Yatak odasına yanlışlıkla girince de nerede olduklarını şaşırmışlardır. Belki de kutuptan gelmiş yabancı kuşlardır.»

«Hayır, dedi Nat «Hergün buralarda gördüğümüz kuşlardandılar.»

«Tuhaf» dedi Mrs. Trigg «Bunu açıklamak gerçekten çok güç. Bunu Guardian gazetesine yazıp sorun. Mutlaka bir cevap verirler. Eh, ben de artık işime dönmeliyim.»

Başını hafifçe eğerek gülümsedi. Mutfağa girdi.

Nat hiçbirşey öğrenememiş, hiç tatmin olmamıştı. Dönerek çiftliğin kapısına doğru ilerledi. Yatak odasında yerdeki cesetler olmasaydı neredeyse kendi de bu hikâyenin abartıldığına inanacaktı. Oysa şimdi gidip onları toplamalı, gidip bir yere gömmeliydi.

Jim kapının yanında duruyordu.

«Bu yakınlarda kuşlarla başın derdi girdi mi?» diye sordu.

«Kuşlar mı? Ne kuşu?»

«Dün gece bizim eve saldırdılar da. Bir sürü kuş çocukların yatak odasına girmiş. Çok yırtıcıydılar.»

«Ya!.» Bir şeyin Jim'in kafasına girmesi için uzunca bir süre geçmesi gerekirdi. «Kuşların vahşileştiğini hiç duymamıştım» dedi uzun uzun. «Bazen evcil gibi olurlar ya. Ekmek kırın-

tısı yemek için pencereye geldiklerini çok gördüm.»

«Dün geceki kuşlar hiç de evcil değildi.»

«Değil miydi? Soğuktandır öyleyse. Açlıktan. Dışarıya biraz ekmek koy.»

Jim de ilgilenmemişti Mrs. Trigg gibi. Nat bu olayı savaştaki hava saldırılarına benzetti. Plymouth halkının neler görüp, nasıl ıstırab çektiğini, ülkenin bu köşesinde yaşayan hiçkimse bilemezdi. Felâket kapıyı çalınca buna kendi kendine katlanmak zorundaydın. Yoldan geriye doğru yürüdü. Evine giderken karşısına çıkan çitten atladı. Karısı ve küçük Johnny mutfaktaydı.

«Kimseyi gördün mü?» diye sordu kadın.

«Mrs. Trigg ve Jim'i» diye cevap verdi. «Fakat bana inanmadılar. Herneyse, orada işler yolunda.»

«Kuşları toplayıp götürecek misin? dedi kadın. «Yatakları yapmak için odaya girmeye bir türlü cesaret edemedim, korktum.»

«Hadi canım, korkacak hiç birşey kalmadı artık» dedi Nat. «Hepsi de ölmüş, değil mi?»

Bir torba alarak yukarıya çıktı. Kaskatı gövdeleri teker teker torbaya doldurdu. Evet tam elli taneydi. Çalılarda, çitlerde her zaman görülebilen kuşlardandılar. Ardıç kuşu kadar bile değildi büyüklükleri. Korkudan saldırmışlardı mutlaka. Önceki gece bu başatankara'ların, çit kuşlarının yüzüne, ellerine batan küçücük gagalarındaki gücü bir türlü anlayamamıştı. Fa-

kat şimdi de karşısına yepyeni bir sorun çıkmıştı. Toprak kazılamayacak kadar sertti. Henüz hiç kar yağmamasına rağmen kaskatı donmuştu. Son saatlerde doğu rüzgârından başka hiçbir değişiklik olmamıştı. Hiç görülmemiş, garip bir durumdu bu. Hava kâhinleri haklıydı. Bu değişikliğin kutuplarla büyük bir ilgisi vardı. Elinde torbayla durup kalmıştı. Ne yapacağını bilemiyor, rüzgâr iliklerine işliyordu. Denizin beyaz köpüklü dalgalarının aşağıda, körfezde çatladığını duyuyordu. Kuşları götürüp kıyıya gömmeye karar verdi.

Falezin altındaki kumsala geldiği zaman güçlükle ayakta durabiliyordu. Rüzgâr çok şiddetliydi. Solumak bile canını acıtıyordu. Çıplak elleri mosmor olmuştu. Hatırlayabildiği kadar geçmişteki sert kışlardan hiçbirinde böyle soğuk görmemişti. Deniz çekilmişti. Çakıl taşlarını çatırdatarak kumsala yürüdü. Rüzgâra sırtını vererek topuğuyla kumda bir çukur açtı. Kuşları bunun içine atacaktı. Fakat daha torbayı açar açmaz rüzgâr onları savurdu. Ölü kuşlar sanki yeniden uçuyorlarmış gibi, kumsalda adamdan uzaklaştılar. Elli tane ölü kuşun cesedi. Tüy gibi savrulmuş, dağılıp yayılmıştı. Bu olayın görünüşünde çok çirkin birşey vardı. Hiç hoşlanmamıştı. Kuşlar rüzgârla süprülüp uzaklaştılar.

«Deniz yükselince onları götürür» dedi kendi kendine. Denize baktı. Kıvrılıp bükülen, beyaz tepeli yeşil dalgaları seyretti. Dimdik yükseliyor, kıvrılarak çatlıyorlardı. Sular çekilmiş olduğun-

dan, kükremeleri, seller gibi fırtınalı değil, boğuk ve uzaktı.

Ve gördü onları. Martıları. Orada, açıklarda sallanarak kayıyorlardı.

Önce dalgaların beyaz köpükleri sandığı şeyler martılardı. Yüzlerce, binlerce, onbinlercesi... Dalgalarla yükseliyor, sonra gene boşluğa düşüyorlardı. Başları rüzgâra dönük, demirlemiş bir kutsal filo'ya benziyor, suların yükselmesini bekliyorlardı. Doğudan batıya kadar denizin üstü göz alabildiğine martı doluydu. Görebildiği her yere yayılmışlar, sıra sıra, üst üste bekliyorlardı. Eğer deniz durgun olaydı körfezi beyaz bir bulut gibi kaplayacaklardı. Denizi kamçılayıp dalgalandıran doğu rüzgârı onları kıyıdan uzakta tutuyordu.

Nat geri döndü, kumsaldan uzaklaştı. Eve giden dik patikayı tırmanmaya başladı. Bunu başkalarının da öğrenmesi gerekliydi. Birilerine haber vermeliydi. Doğu rüzgârı ve bu hava değişikliği onun anlamadığı birşeylere sebep oluyordu. Otobüs durağına gidip polise haber vermeyi düşündü. Fakat onlar ne yapabilirdi ki?... İnsanlar ne yapabilirdi? Fırtınadan, açlıktan binlerce martı biraraya gelmiş, orada körfezde bekleşiyorlardı. Polis herhalde deli ya da sarhoş olduğuna verirdi. Ya da büyük bir kibarlıkla sözünü bitirmesini bekler, sonra da «Teşekkür ederiz. Evet. Olayı haber aldık. Soğuk hava kuşları sürüler halinde karalara doğru itiyor.» diye cevap verirlerdi. Nat çevresini araştırdı. Öteki kuş-

lardan hiçbir iz yoktu. Belki kuzeyden gelmişlerdi, soğuktan kaçarak. Eve yaklaştığı zaman karısının onu kapıda beklediğini gördü. Heyecanla «Nat» diye seslendi. «Radyo da söyledi. Şimdi bu konuda özel bir haber bülteni okudular. Bir kâğıda yazdım.»

«Radyoda ne söylediler?» dedi adam.

«Kuşlar hakkında canım» diye cevap verdi kadın. «Yalnız burada değil, heryerde böyleymiş. Londra'da bile. Kuşlara birşeyler olmuş.»

Birlikte mutfağa girdiler. Adam masanın üstündeki kâğıdı okudu.

«İçişleri Bakanlığından bugün saat onbirde aldığımız bildiriyi okuyoruz : Her saat başı bütün ülkeden aldığımız haberlere göre, şehirler ve kırsal yörelerde kuşlar sürüler halinde toplanmaktadır. Bunlar günlük hayatı durdurmaya ve zarara sebep olmakta, hattâ zaman zaman kişilere saldırmaktadırlar. Kutuplardan gelen soğuk hava şu sırada Britanya Adalarını etkisi altında bulundurmakta ve kuşları sürüler halinde güneye göç etmeye zorlamaktadır. Şiddetli açlık insanlara saldırmalarına sebep olabilir. Halkımıza pencerelerini, kapılarını, bacalarını kontrol etmeleri, çocuklarının güvenliği için gereken tedbirleri almaları önemle duyurulur. Bir süre sonra yeni bir bildiri yayınlanacaktır.»

Nat büyük bir heyecana kapılmıştı. Karısına bir zafer kazanmış gibi baktı.

«Hah, işte» dedi. «İnşallah bunu çiftlikte de

dinlemişlerdir. Mrs. Trigg de böylece masal uydurmadığıma inanır. Tabi ya. Ülkenin her yerinde oluyor bu. Sabahtan beri kendi kendime birşeyler olacağını söylüyordum, Az önce kumsalda denize bakıyordum. Binlerce, onbinlerce martı, iğne atsan aralarından suya düşmez, orada, denizde durmuş, bekliyorlar.»

«Neyi bekliyorlar Nat?» diye sordu kadın.

Adam kadına şöyle bir baktı, sonra gözlerini gene kâğıda indirdi.

«Bilmiyorum» dedi yavaşça. «Burada kuşların aç olduğunu söylüyorlar.»

Çekicini, araçlarını koyduğu çekmeceye doğru gitti.

«Ne yapacaksın Nat?»

«Burada dedikleri gibi, pencereleri, kapıları, bacaları sağlamlaştıracağım.»

«Pencereler kapalıyken kırıp da içeri girebilirler mi yani? O serçeler, ardıç kuşları filân... Peki ama neden, nasıl?»

Adam hiç cevap vermedi. O ardıç kuşlarını, serçeleri değil martıları düşünüyordu.

Yukarıya çıktı. Orada öğleye kadar çalıştı. Yatak odalarının pencerelerine tahtalar çaktı. O gün çiftlikte çalışmaması, boş günü olması çok iyi bir rastlantıydı. Bu işler ona savaşın başındaki eski günleri hatırlatmıştı. O zaman evli değildi. Karartma için, annesinin evindeki bütün pencerelerin tahtalarını o çakmıştı. Sığınağı da yapmıştı. Aslında pek yararı da olmamıştı bunun. Şu anda çiftlikte de bu tedbirleri alıp al-

madıklarını merak ediyordu doğrusu. Kuşkuluydu. Mr. Trigg ve karısı aşırı rahat ve umursamazdılar. Belki bütün bu olanlara gülüp geçmişlerdi. Şimdi ya bir dansa gitmeyi ya da arabayla gezmeyi düşünüyorlardır.

«Yemek hazır» diye karısı mutfaktan seslendi.

«Tamam geliyorum.»

Yaptığı işi beğendi. Tahta çerçeveler pencereler ve bacalara iyi oturmuştu. Yemekten sonra karısı bulaşıkları yıkarken Nat saat birdeki haberleri dinlemek için radyoyu açtı. Sabah karısının yazdığı bildirinin ayni tekrarlandı. Fakat bu konudaki haberler genişletilmişti. Spiker «Kuşlar sürüler halinde heryerde zarara yol açıyor» diye devam etti. «Londra'da sabah saat onda gökyüzü öyle dolmuştu ki, bütün şehir kocaman kara bir bulutla örtüldü.

Kuşlar çatılara, pencere kenarlarına ve bacalara konuyorlar. Aralarında ardıçlar, serçeler ve büyük şehirlerde yaşayan çok sayıda güvercin ve sığırcık kuşu da var. Londra ırmağının her zamanki ziyaretçisi kara kafalı martılar da görülüyor. Bu olağan üstü durum şehir içi trafiğinin zaman zaman durmasına sebep oldu. Halk dükkânlarda ve bürolarda çalışmayı bıraktı. Sokaklar, kaldırımlar ayakta durmuş yukarıdaki kuşları seyreden insanlarla doluydu.»

Birkaç olaydan daha söz edildi. Bunlara açlık ve soğuğun sebep olduğu tekrarlandı. Halk

yeniden uyarıldı. Spikerin sesi yumuşak ve tatlıydı. Nat özellikle bu adamın bütün sorunu ince bir şaka olarak kabul ettiği inancına kapıldı. Onun gibi başkaları, daha yüzlercesi vardı. Bunlar karanlıkta bir kuş sürüsüyle döğüşmenin ne olduğunu bilmezlerdi. Bu gece Londra'da seçim gecelerindekilere benzer eğlenceler olacaktı mutlaka. Orada burada dikilen, bağıran, sarhoş olan, gülen insanlar, «Gelin, kuşlara bakın» diyeceklerdi birbirlerine.

Nat radyoyu kapattı. Kalkıp mutfak pencerelerinde çalışmaya başladı. Karısı yanında küçük Johnny'yle ona bakıyordu.

«Buraya da mı tahta çakıyorsun» dedi. «Neden? O zaman saat üçten önce ışıkları yakmam gerekecek. Burada kuşları davet edecek birşey yok ki.»

«Önceden emin olmak sonra hayıflanmaktan iyidir.» diye cevapladı Nat. «Hiçbirşeyi şansa bırakmayacağım.»

«Ne yapmak lâzım biliyor musun?» dedi karısı. «Orduya alarm verip kuşlara ateş etmek. İşte o zaman korkarlar.»

«Yapsınlar bakalım» dedi Nat. «Fakat nasıl yapacaklar bunu?»

«Liman işçileri grev yapınca orduyu limana gönderiyorlar ya. Askerler gidip gemileri boşaltıyorlar.» diye cevapladı kadın.

«Evet ama» dedi Nat «Londra'nın nüfusu sekiz milyondan fazla. Oradaki bütün yapıları, evleri, apartmanları düşün. Her yapının damına

koyacak, bir de ortada dolaşacak kadar asker bulabilirler mi sanıyorsun?»

«Bilmiyorum fakat mutlaka birşeyler yapmalılar.»

Nat «onlar» Londra'da ve öteki büyük şehirlerde birşey yapmaya karar verseler de, burada dörtyüz kilometre uzaktaki insanlara pek yararı olmayacaktı. Herkes kendi başının çaresine bakmalıydı.

«Yiyecek durumumuz nasıl?»diye sordu.

«Bırak şimdi bunları da kilerde nelerin var onu söyle.»

«Yarın alış veriş günü, biliyorsun. Evde pişmemiş yiyecek bulundurmuyorum uzun süre, bozuluyor. Kasap da ancak yarından sonra gelecek. Fakat yarın şehre gidince birşeyler alırım.»

Nat kadını korkutmak istemedi. Ertesi gün şehre gidemeyebilir diye düşündü. Kendisi gidip kilere baktı. Birkaç gün idare edebilirlerdi. Yalnız ekmekleri azdı.

«Fırıncıdan ne haber?»

«O da yarın gelir.»

Evde un bulunduğunu gördü. Yarın fırıncı gelmezse bir ekmek pişirmeye yetecek kadar vardı.

«Eski günler daha iyiydi.» dedi adam. «Kadınlar haftada iki kere ekmek yaparlardı. Sardalya balığı da tuzlarlardı. Evlerde gerektiğinde bir aileyi bütün bir kuşatma boyunca yetecek yiyecek bulunurdu.»

«Çocuklara konserve balık yedirmeyi denedim ama sevmediler.»

Nat mutfak pencerelerine tahta çakmaya devam etti. Mumlar. Mumları da azdı. Herhalde bu da karısının yarın almayı düşündükleri arasındaydı. Neyse artık yapılacak birşey kalmamıştı. Bu gece erken yatmak gerekiyordu. Tabi eğer...

Kalktı ve arka kapıdan dışarı çıktı. Bahçede durdu, denize baktı. Bütün gün hiç güneş çıkmamıştı. Ve şimdi daha saat üç olmadan ortalık kararmıştı. Gökyüzü somurtkan, hava tuz gibi renksizdi. Hırçın denizin kayaları dövdüğü duyuluyordu. Patikadan denize inen yolun yarısını yürüdü. Durdu. Deniz yükseliyordu. Sabah görünen kayalar şimdi sular altında kalmıştı. Fakat gözlerini bir türlü ayıramamasının sebebi deniz değildi. Martılar yükselmişlerdi. Yüzlercesi, binlercesi rüzgâra karşı kanatlarını açmışlar, dönüyorlardı. Havayı karartan da onlardı. Hiç ses çıkarmadan uçuyorlardı. Durmadan yükseliyor, dönüyor, gene yükselip düşüyorlar, rüzgâra karşı güçlerini deniyorlardı.

Nat dönerek patikadan yukarı evine koştu.

«Ben Jill'i almaya gidiyorum» dedi. «Onu otobüs durağında bekleyeceğim.»

«Ne oldu?» diye sordu karısı. «Yüzün bembeyaz, kireç gibi olmuş.»

«Johnny'yi dışarı çıkarma» dedi adam. «Kapıyı iyice kapat. Işıkları şimdiden yak ve perdeleri çek.»

«Daha yeni üç oldu» dedi kadın.

«Olsun. Ne diyorsam onu yap.»

«Arka kapının yanındaki bahçe araçları kulubesine baktı. işine yarıyacak hiçbirşey yoktu. Bel çok ağırdı. Tırmığınsa hiçbir yararı yoktu. En sonunda çapayı aldı. En uygun onu bulmuştu. Taşıyabileceği kadar hafifti de.

Otobüs durağına doğru yolda yürümeğe başladı. Arada bir omuzunun üstünden geriye göz atıyordu.

Martılar daha da yükselmişti. Daha büyük çemberler çizerek dönüyorlardı. Korkunç sürüler halinde göğe yayılmışlardı.

Adımlarını sıklaştırdı. Otobüsün tepeye saat dörtten önce gelmiyeceğini bildiği halde hızlanmak zorundaydı. Yolda kimseyle karşılaşmadı. Buna memnun oldu. Durup gevezelik edecek zaman değildi.

Yokuşun tepesine çıkınca bekledi. Çok erken gelmişti. Otobüsün gelmesine daha yarım saat vardı. Doğu rüzgarı yükseklerden gelip tarlaları dövüyordu.

Isınmak için ayaklarını yere vuruyor, avuçlarını hohluyordu. Uzakta kalker tepeleri görünüyordu. Havanın ağır, solgun rengine karşın bembeyaz, tertemizdiler. O sıra arkalarından siyah birşey yükseldi. Önce duman gibiydi, sonra yayıldı ve derinleşti. Duman koca bir bulut olmuştu. Bulut beşe bölündü. ve kuzeye doğuya, güneye ve batıya doğru yayıldı. Bunlar bulut filan değil kuşlardı. Onların gökte dolaşmalarını

izledi. Bazıları 60-100 metre tepesinden geçtiler. Hızlarından onların karanın içerilerine, yukarı bölgelere gittiklerini tahmin etti. Burada, yarımadadaki insanlarla işleri yoktu. Bunlar alakargalar gibi daha küçük kuşları yiyerek beslenen kuşlardı. Fakat bugün başka bir amaçla yola çıkmışlardı.

«Şehirler onlara verildi» diye düşündü Nat. «Ne yapacaklarını biliyorlar. Burada bizlere pek aldırmıyorlar. Bizim işimizi martılar görecek. Ötekiler şehirlere gidecek.»

Telefon kulübesine gitti. İçeriye girerek kulaklığı kaldırdı. Santrale söylemek yeter diye düşündü. Onlar haberi gerekli yerlere iletirlerdi.

«Yoldan telefon ediyorum» dedi. «Otobüs durağından. Büyük kuş sürülerinin içerilere doğru ilerlediğini bildirmek istiyorum. Körfezde de martılar toplanıyorlar.»

«Peki» diye cevap verdi, yorgun bir ses kısaca.

«Bu haberi gereken yerlere iletmeyi unutmazsınız değil mi?»

«Evet... Evet..» Artık sabırsız ve bıkkındı. Gene sinyal sesi duyuldu.

«İşte bu kadın da ayni» diye düşündü, Nat. «Aldırmıyor. Belki de bütün gün böyle telefonlara cevap vermek zorunda kalmıştır. Bu gece sinemaya gitmeyi düşünüyordur. Bir adamın elini tutup sıkacak, ve göğü göstererek «Bak, şu kuşlara bak,» diyecek. Gerisine hiç aldırmıyor.»

Otobüs homurtuyla ve sarsılarak tepeyi tır-

mandı ve durdu. Jill'le birlikte birkaç çocuk daha indi. Otobüs şehre doğru yoluna devam etti.

«Çapayı niye aldın baba?»

Çocuklar gülerek, birbirlerine göstererek adamın çevresini sarmışlardı.

«Aldım işte,» dedi. «Haydi artık eve gidelim. Hava çok soğuk, oyalanmaya gelmez. Hey hadi siz de evlerinize. Tarlaları geçerken arkanızdan bakacağım, bakalım ne kadar hızlı koşabileceksiniz.»

Bunları Jill'in arkadaşlarına söylüyordu. Çocuklar yeni yapılan modern belediye evlerinde oturan değişik ailelerden geliyorlardı. Evlerine kestirmeden gidebilirlerdi.

«Ama biz yolun kenarında biraz oynamak istiyoruz,» dedi birisi.

«Hayır, olmaz. Hadi doğru evlerinize, yoksa annenize söylerim.»

Çocukların gözleri yusyuvarlak olmuştu. Biraz aralarında fısıldaştıktan sonra tarlaların arasından evlerine doğru seğirttiler. Jill somurtarak babasına bakıyordu.

«Yolun kenarında her zaman oynuyoruz biz» dedi.

«Bu gece oynayamazsınız» dedi adam. «hadi bakalım, oyalanmak yok.»

Martıların artık tarlaların üstünde döndüğünü, gittikçe karanın içlerine sokulduklarını görmüştü. Halâ sessizdiler.

«Baba bak, oraya. Martılara bak»

«Evet, hadi, çabuk ol.»

«Nereye uçuyorlar, nereye gidiyorlar?»

«İçerlere herhalde, daha sıcak yerlere.»

Kızın elini tutarak yolda sürüklemeye başladı.

«O kadar hızlı gitme, yetişemiyorum.»

Martılar da ekim kargaları, kara kargalar gibi yapıyorlardı. Korkunç sürüler halinde göğe yayılmışlardı. Binlerce kuş dört yöne doğru yola koyuldu.

«Baba ne oluyor? Martılar ne yapıyorlar?»

Fakat bunlar kargalar gibi inatla uçmuyorlardı. Tepede dönüp duruyorlardı. Ötekiler kadar yüksekte de değillerdi. Bir işaret bekler gibiydiler. Sanki verilecek bir karar vardı. Aldıkları emri henüz tam anlamamışlardı.

«Seni taşıyayım mı Jill, ister misin?» Hadi bin sırtıma.»

Böylece daha hızlı gideceğini ummuştu. Fakat yanılmıştı. Jill çok ağırdı. Durmadan da aşağı kayıyordu. Ağlamaya başlamıştı korkudan. Adamın telâşı, korkusu çocuğa da geçmişti.

«Gitsin artık şu martılar. Hiç sevmiyorum onları. Gittikçe yola yaklaşıyorlar.»

Kızı gene yere indirdi. Koşmaya başladı. Jill'in elini kavramıştı. Çocuk peşinde savrulup duruyordu. Yolun Çiftliğe giden köşesini dönünce çiftçinin otomobilini garajdan geri geri çıkardığını gördü. Seslendi.

«Bizi eve bırakabilir misiniz?»

«Ne?»

Mr. Trigg şöför koltuğunda geri dönerek onlara baktı. Neş'eli, kırmızı yüzüne bir gülümse-

me yayıldı. «Görünüşe göre eğlence çıktı» dedi. «Martıları gördün mü? Jim'le ben onları hedef yapacağız. Herkes aklını kuşlarla bozmuş. Başka hiç birşey konuşmuyorlar. Gece başınıza geleni duydum. Bir tüfek ister misin?»

Nat hayır anlamında başını silkti.

Küçük otomobil tıka basa doluydu. Yalnız Jill'in binebileceği kadar yer vardı. O da eğer arka koltuktaki gaz tenekelerinin üstüne büzülürse.

«Tüfek istemem» dedi Nat. «Fakat Jill'i eve bırakırsanız çok sevinirim. Kuşlardan korktu da.»

Kısa kesmişti. Jill'in yanında lâfı uzatmak istememişti.

«Olur» dedi çiftçi. «Onu eve bırakırım. Sen de burada kalıp nişancılık yarışına katılsana. Tüylerini havaya uçuracağız.»

Jill içeri tırmandı. Şöförü arabayı döndürdü ve yolda hızla uzaklaştı. Nat arkalarından yola koyuldu. Trigg delirmiş olmalıydı. Bütün göğü dolduran kuş sürülerine karşı bir tüfeğin ne yararı olabilirdi?

Nat artık Jill'in sorumluluğundan kurtulmuştu. Rahatça çevresine bakabilirdi. Kuşlar halâ havada, tarlaların üstünde dönüyorlardı. Çoğu Ringa balığı avlıyan martılardı. Aralarına kara sırtlı martılar da karışmıştı. Bu iki kuş türü genellikle ayrı yaşarlardı. Fakat şimdi birleşmişlerdi. Tuhaf bir bağ onları biraraya getirmişti. Kara sırtlı martıların küçük kuşlara,

hattâ yeni doğmuş kuzulara saldırdığını duymuştu, fakat kendisi görmemişti. Şimdi yukarıya göğe bakarken bunları hatırladı. Çiftliğe doğru geliyorlardı. Artık gittikçe daha alçakta dönüyorlardı. Kara sırtlılar en öndeydi. Hedefleri çiftlikti. Oraya yönelmişlerdi. Nat evine doğru hızını arttırdı. Çiftçinin otomobili geri dönmüş, yoldan geliyordu. Yanına gelince sarsılarak durdu.

«Kız hemen içeri koştu» dedi. «Karın da onu bekliyordu zaten. Eh, ne diyorsun şimdi? Şehirde bu işi Rusların yaptığını söylüyorlar. Ruslar kuşları zehirlemişler.»

«Bunu nasıl yapabilirler?» diye sordu Nat.

«Bana sorma. Ortalıkta nasıl masallar dolaştığını bilirsin. Nişancılık yarışına katılacak mısın?»

«Hayır, eve gideceğim. Yoksa karım merak eder.»

«Benim karım da eğer martıları yiyebilseydik bu işin mantıklı bir yanı olurdu diyor.» dedi Trigg. «Kızarmış martı, fırında martı yerdik. Bir kısmını da kışın yemek üzere tuzlardık. Bu yabanilere birkaç namlu dolusu mermi boşaltayım da gör. Korksunlar o zaman.»

«Pencerelerinize tahta çaktınız mı?» diye sordu Nat.»

«Yok canım, bu saçmalara inanıyor musun? Radyo da insanı korkutmaktan bayağı zevk alıyorlar. Bugün pençerelere tahta çakmak

peşinde dolaşmaktan çok daha önemli işlerim vardı.»

«Sizin yerinizde olsam şimdi gidip çakardım.

«Hadi canım, sen de üşütmüşsün. Bu gece bizde kalmak ister misiniz?»

«Hayır, teşekkürler, nasıl olsa hepsi bir.»

«Peki, öyleyse, yarın sabah görüşürüz. Sana martılardan bir kahvaltı veririz.»

Çiftçi sırıttı. Arabasını çiftliğin kapısına doğru sürdü.

Nat hızla yoluna devam etti. Küçük koruyu, eski ahırı, çitleri geçti, tarlalara daldı. Çitten atlarken kanat hışırtıları duymuştu. Bir kara sırtlı martı aşağı, adamın üzerine pike yapmış, fakat hedefi tutturamadan geçti. Sonra tekrar saldırmak üzere geri döndü, yükseldi. Aradan daha bir dakika geçmeden başkaları da ona katıldı. Yedi, sekiz tane kuş, hatta bir düzine, kara sırtlı ve Ringa balığı avcısı martı birleşmişlerdi. Nat çapasını fırlattı. Çünkü ona hiç yararı yoktu. Kollarıyla kafasını koruyarak eve doğru koşmağa başladı. Kuşlar, hiç ses çıkarmadan adama saldırmaya devam ediyorlardı. Yalnız kanat sesleri duyuluyordu. O korkunç kanat hışırtıları... Ellerinin bileklerinin, ensesinin, kanadığını hissetti. Yırtıcı gagalar her batışlarında etini parçalıyorlardı. Ah, onları yalnız gözlerinden uzakta tutabilseydi. Onları gözlerinden uzak tutmalıydı. Daha omuza tünemeyi, elbiseleri

yırtmayı, sürü halinde kafaya ve gövdeye saldırmayı öğrenememişlerdi. Fakat her saldırıdan sonra biraz daha cesaret kazanıyorlardı. Hiç kendilerini de düşünmüyorlardı. Alçaktan pike yapıp hedefi tutturamadıkları zaman hızla yere çarpıyorlar, kemikleri kırılıyor, toprağın üzerinde yaralı kalakalıyorlardı. Nat koşarken onlara takılıyor, önüne çıkan cesetleri tekmeleyerek yolunu açıyordu.

Kapıya güçlükle ulaştı. Kanlanmış elleriyle yumrukladı. Pencerelere çakılan tahtalar dışarıya hiç ışık sızdırmıyordu.

«Kapıyı açın» diye bağırdı. «Benim, Nat. Açın kapıyı.»

Martıların kanat hışırtılarını bastırmak için, sesinin olanca gücüyle bağırdı.

İşte o sırada tepesinde dev bir martı belirdi. Bu kanatlarının açıklığı iki metreyi bulan, Atlantikte yaşayan bir deniz kuşuydu. Öteki martılar dönerek yükselip çekildiler. Yalnız o Atlantik kuşu kaldı. Dev kuş gökte, tekbaşına tepesinde duruyordu. Birdenbire kanatları gövdesine yapıştı ve taş gibi düşmeye başladı.

Nat haykırdı, kapı açıldı. Eşikten içeri yuvarlandı. Karısı arkasından hemen kapıyı çarparak bütün gücüyle arkasına dayandı.

Dev martının korkunç bir sesle yere çarptığını duydular.

Karısı yaralarını sardı. Pek derin değillerdi. En çok ellerinin tersi ve bilekleri kesilmişti. Kafasında kasketi olmasaydı başına da saldıra-

caklardı. Hele o dev martı... mutlaka kafatasını ikiye bölerdi.

Çocuklar da ağlamaya başlamışlardı. Babalarının ellerindeki kanı görmüşlerdi.

«Birşey yok, hepsi bitti artık.» dedi onlara. «Hiçbir yerim acımadı. Hepsi birkaç çizikten başka birşey değil. Jill, sen Johnny'yle oyna. Annen de bu kesikleri temizlesin.» Çocukların görmemesi için musluğa açılan kapıyı yarıya kadar kapattı. Karısının yüzü kül gibi olmuştu. Musluktan su akıtmaya başladı.

«Tepede gördüm onları» diye fısıldadı. «Jill Mr. Trigg'le geldiği zaman toplanmaya başlamışlardı. Kapıyı hızla kapadım. Çarptı. Sen gelince ondan hemen açamadım.»

«Tanrıya şükür, beni beklediler.» dedi adam. «Jill yanında olsaydı hemen düşerdi. Bir tek kuş onun işini görmeye yeterdi.»

Kadın adamın ensesini ve ellerini sararken çocukların duymaması için gizlice fısıldaşıyorlardı.

«Karalara doğru uçuyorlar» dedi adam. «Binlercesi. Kargalar, alakargalar ve bütün büyücek kuşlar. Otobüs durağında beklerken gördüm onları. Şehirlere doğru yönelmişlerdi.»

«Ne yapabilirler ki Nat?»

«Saldıracaklar. Sokaktaki herkese saldıracaklar. Sonra da pencereleri, bacaları zorlayacaklar.»

«Hükûmet neden birşey yapmıyor? Neden

orduyu, makineli tüfekleri harekete geçirmiyorlar?»

«Zaman olmadı. Hiç kimse hazırlıklı değil. Bakalım saat altı haberlerinde ne diyecekler, dinleyelim.»

Nat tekrar mutfağa gitti. Karısı da peşinden geldi. Johnny hiç ses çıkarmadan yerde oynuyordu. Fakat Jill korkmuştu.

«Kuşların sesini duyuyorum.» dedi. «Dinle, bak baba.»

Nat dinledi. Pencerelerden, kapılardan boğuk sesler geliyordu. Kanatları tahtaya sürtünüyor, kayıyor, tırmalıyor, içeri girmeye çalışıyorlardı. Pencerenin içine sıkışmış, yan yana, kıpır kıpır bir sürü gövdenin sesiydi bunlar. Arada bir de birisinin pike yapıp yere çarptığı duyuluyordu.

«Bazıları da böylece kendilerini öldürecekler» diye düşündü adam. «Fakat bitmeyecekler. Hiçbir zaman onları temizlemeye yetmeyecek bu.»

«Evet.» dedi yüksek sesle. «Pencerelere tahta çaktım Jill. İçeri giremezler.»

Dolaşarak bütün pencereleri inceledi. Bu işi çok iyi yapmıştı. Bütün kapalıydı. Gene de daha sağlam olmasını istedi. Takozlar, eski teneke parçaları, ince uzun tahtalar, metaller buldu. Pencerelerdeki tahtaları güçlendirmek için bunları kenarlarına tutturdu. Çekiç sesi kuşların gürültüsünü bastırıyordu. Bu gürültü, sürtünme, pıtırtı ve daha korkuncu, karısıyla çocukla-

rının duymasını istemediği, çatlayan cam seslerinden oluşuyordu.

«Radyoyu aç» dedi, «Radyo dinleyelim.»

Bu da dışardaki sesleri boğacaktı. Yukarıya, yatak odalarına çıktı. Oradaki pencereleri de sağlamlaştırdı. Artık çatıdan da kuş sesleri geliyordu. Bunlar tırmalayan pençeler, kayan, yuvarlanan gövdelerin sesiydi. Mutfakta uyumalarına karar verdi. Ateşi yakar, yatakları da aşağı indirip yere sererlerdi. Çünkü yatak odalarının bacalarından korkuyordu. Baca diplerine yerleş tirdiği tahtalar dayanamayabilirdi. Mutfakta ateş yanacağı için daha güvenlikli olurlardı.

İşi şakaya boğar, çocuklara kampçılık oynayacaklarını söylerdi. En kötü ihtimalle kuşlar yatak odalarının bacalarından içeri girerlerse, kapıları kırana kadar saatler hattâ günler geçmesi gerekirdi. Böylece kuşlar odalarda hapis kalırlardı. Orada hiç zarar veremezlerdi. Kalabalıkta sıkışarak, boğulur, ölürlerdi.

Yatakları aşağı indirmeye başladı. Karısı bunu görünce gözleri merak ve dehşetle açıldı. Kuşların şimdiden yukarıya girdiklerini sanmıştı.

«Evet,» dedi adam neşeyle.. «Bu gece hep birlikte mutfakta uyuyacağız. Ateşin yanında ne güzel olacak? Böylece pencereleri takırdatan o aptal kuşlara da aldırmayız.»

Eşyaların yerini değiştirirken çocuklara da yardım ettirdi. Bu arada ek bir tedbir olarak, karısıyla birlikte dolabı pencerenin önüne koydu.

İyi yerleştirmişlerdi. Artık bütün tedbirlerini almışlardı. Şimdi dolabın durduğu duvarın önüne yatakları yanyana serebilirlerdi.

«Artık emniyetteyiz» diye düşündü. «Hava saldırılarındaki gibi iyice toparlandık. Dayanabiliriz. Beni yalnız yiyecek durumu düşündürüyor. Yiyecek ve ateş için kömür. Birkaç gün yetecek kadar var, fazla değil. O zamana kadar da...»

O kadar ileriyi düşünmenin yararı yoktu. Nasıl olsa radyoda ne yapacaklarını söylüyorlardı. İnsanlara yol göstereceklerdi. O sırada, bu kadar sorunun orta yerinde radyodan dans müziği yayınlandığını farketti. proğramda olduğu gibi çocuk saati değil.. Kadrana bir gözattı. Evet, ibre doğru istasyondaydı. Dans plakları çalıyorlardı. İbreyi oynattı, Hafif Programa getirdi. Bunun nedenini biliyordu. Günlük programlar kaldırılmıştı. Yalnız olağanüstü günlerde böyle yaparlardı. Seçimler gibi.. Savaşta, Londra hava saldırılarına hedef olurken nasıl yaptıklarını hatırlamaya çalıştı. O zaman BBCnin merkezi Londra dışına çıkarılmıştı. Proğramlar geçici istasyonlardan yayınlanıyordu. «Gene biz burada iyi durumdayız» diye düşündü. «Mutfağın bütün pencerelerine tahta çakıldı. Durumumuz şehirlerdekilerden daha iyi bu mutfakta. Tanrıya şükürler olsun şehirlerde değiliz.»

Saat tam altıda plâklar bitti. Zaman sinyali verildi. Çocuklar korksa da haberleri dinlemek zorundaydı. Düdük seslerinden sonra bir durak-

lama oldu arkasından spiker konuştu. Sesi öğlenden oldukça farklı, durgun ve ciddiydi.

«Burası Londra» dedi. «Bugün öğleden sonra saat dörtte bütün ülkede olağanüstü hal ilân edildi. Halkın can ve mal güvenliğini sağlamak için tedbirler alınmaktadır. Fakat bugün yaşamakta olduğumuz problemin olağanüstü niteliğinden ötürü bunlardan kolay sonuç alınabileceği sanılmamalıdır. Herkes kendi evinde gerekli tedbirleri almalıdır. Apartmanlar gibi çok sayıda insanın yaşadığı konutlarda oturanlar birleşerek kuşların girmesini önlemek için ellerinden geleni yapmalıdırlar. Bu gece herkesin kapalı yerlerde bulunması, hiç kimsenin sokakta, şehirler arası yollarda ya da kapısız duvarsız yerlerde kalmaması mutlak bir zorunluluktur. Kuşlar korkunç sürüler halinde gördükleri her insana saldırmaktadırlar. Şimdiden yapıları zorlamaya başlamışlardır. Fakat gerekli tedbirler alınırsa buralara giremeyeceklerdir. Halktan sükûnet beklenmekte, paniğe kapılmamaları istenmektedir.Olağanüstü durumun hiç görülmemiş niteliğinden ötürü yarın sabah saat yediye kadar bütün istasyonlarda yayın yapılmayacaktır.»

Millî marşı çaldılar. Başka hiç ses çıkmadı. Nat radyoyu kapattı. Karısına baktı. Kadın da ona bakıyordu.

«Ne diyorlar?» dedi Jill. «Haberlerde ne dediler?»

«Bu gece başka program olmayacak,» dedi «BBC'de bir arıza var.»

«Kuşlar mı?» diye sordu Jill. «Kuşlar mı yapmış?»

«Hayır» dedi Nat. «Yalnız herkesin çok işi var. Ayrıca şehirlerde herşeyi alt üst eden kuşlardan da kurtulmaları lâzım. Eh, bir gece de radyosuz idare ederiz.

«Keşke bir gramofonumuz olsaydı.» dedi Jill. «Hiçbirşeysiz kalmaktan iyiydi.»

Kızın yüzü pencerenin önüne dayalı duran dolaba dönüktü. Ne kadar duymamazlıktan gelmeye çalışsalar gene de sürtünüşlerin, takırtıların, kanat hışırtılarının farkındaydılar.

«Akşam yemeğini erken yiyelim.» diye bir fikir ortaya attı Nat. «Annenizden değişik birşey isteyin. Kızarmış peynire ne dersiniz? Hepimizin sevdiği birşey...»

Başıyla işaret edip, göz kırparak karısına baktı. Jill'in yüzünden bir türlü silinmeyen dehşet ve korku belirtisinin gitmesini istiyordu.

Yemeğin hazırlanmasına yardım etti. Islık çalıyor, şarkı söylüyor, elinden geldiğince gürültü yapıyordu. Sürtünmeler ve takırtılar azalmış gibi geldi. Yukarıya yatak odasına çıktı, dinledi. Artık çatıda yer kapmak için çıkan patırtı duyulmuyordu.

«Anlayışları yerinde» diye düşündü. «Buraya girmenin zor olduğunu biliyorlar. Başka yerleri deneyecekler. Bizimle uğraşarak boşuna zaman harcamayacaklar.»

Yemek sırasında hiç birşey olmadı. Sonra

sofrayı toplarken yeni bir gümbürtü duyuldu. Hepsinin tanıdığı, bildiği bir sesti bu.

«Karısı gözlerini kaldırıp baktı. Yüzü ışıl ışıldı. «Uçaklar,» dedi, «Uçakları gönderdiler kuşları öldürmeye. İşte ben de bunu diyordum hep. Şimdi görürler günlerini. Silâh sesi değil mi bunlar? Ateş edildiğini duymuyor musunuz?»

Herhalde denizden ateş ediyorlardı. Nat pek iyi anlayamamıştı. Deniz kuvvetlerinin kocaman topları oradaki martıları öldürebilirdi. Fakat martılar artık karaya çıkmışlardı. Toplarla kıyıyı da dövemezlerdi. Çünkü orada yaşayan insanları düşünmek zorundaydılar.

«Oh, uçakların sesini duymak ne iyi, değil mi?» dedi.

Jill de annesinin heyecanına kapılmış, Johnny'yle birlikte zıplayıp duruyordu. «Uçaklar kuşları öldürecek, uçaklar kuşları vuracak.»

Tam o anda üç Km. kadar öteden gelen korkunç bir patlama sesi duyuldu. Bunu ikincisi ve üçüncüsü izledi. Gümbürtü gittikçe uzaklaştı ve denizin sesine karışarak yok oldu.

«Bu da neydi?» diye sordu karısı. «kuşlara bomba mı attılar?»

«Bilmem» diye cevapladı Nat, «sanmıyorum.»

Ona duydukları bu sesin düşen bir uçağa ait olduğunu söylemek istememişti. Tepedeklerin düşünmeden atıldıkları bir serüvendi bu, kuşkusuz. Kuşları yok etmek için kuvvet göndermişlerdi. Fakat bu serüvenin intihar olduğunu bil-

meleri gerekirdi. Kendilerini pervanelere, jet motorlarının içine, ölüme atan kuşlara karşı bir uçak tek başına ne yapabilirdi. İşte ancak böyle yere çakılırdı. Herhalde şimdi ülkenin her yerinde kimbilir kaç kişinin hayatı pahasına bunu deniyorlardı. Tepedekilerden biri aklını kaçırmış olmalıydı.

«Uçaklar nereye gitti baba?» diye sordu, Jill.

«Üslerine dönmüşlerdir» dedi adam. «hadi bakalım yatma zamanı geldi.»

Çocukları ateşin önünde soymak, yatakları hazırlamak gibi işler karısını bir süre oyaladı. Adam evin çevresini dolaştı. Herşeyin yolunda olduğuna, tahtaların kopmadığına bir kez daha emin oldu. Artık uçak sesi yoktu. Denizden gelen top sesleri de durmuştu. «Boşuna uğraştılar, öldürdüler.» dedi Nat kendi kendine. «Böyle öldüremezler onları. Çok pahalıya mal olur. Gaz kullanabilirlerdi. Keşke gaz sıksalardı, zehirli gaz. Tabi önce bizi uyarmaları gerekir. Neyse, bu gece ülkenin en akıllı kafaları bu işle uğraşıyorlardır.

Bu düşünce nedense onu biraz rahatlatmıştı. Bütün bilim adamlarının, zoologların, biologların, teknisyenlerin ve perde arkası adamları diye bilinen herkesin toplantı yaptığını düşündü. Şimdi bu işin üzerinde çalışıyorlardı. Bu hükûmetin ya da ordu komutanlarının becereceği işlerden değildi. Onlar yalnızca bilim adamlarının emirlerini yerine getirebilirlerdi.

«İnsafsız olmaları gerekecek» diye düşündü.

«Gaz kullanırlarsa durumun en kötü olduğu yerlerde daha çok hayatı tehlikeye atmak zorunda kalacaklar. Hayvanlar, toprak, herşey zehirlenecek. Kimse paniğe kapılmazsa tabii. Bir de güçlük var. İnsanların paniğe kapılması, akıllarını kullanamamaları. BBC bizi uyarmakta haklıydı.»

Yukarda yatak odalarında herşey yolundaydı. Kuşların pencerelerdeki tahtaları tırmalamaları, gagalamaları durmuştu. Savaş geçici olarak kesilmişti. Eskiden, savaş günlerinde yayınlanan bildirilerde böyle durumlara kuvvetlerin toplanması denirdi. Rüzgar gene durmamıştı. Baçalarda uğuldadığı duyuluyordu. Deniz kıyıyı dövünüyordu. Bu ses birden ona denizin çekilip yükselmesini, gel-git olayını hatırlattı. Deniz çekiliyordu. Belki de savaşın geçici olarak durmasının nedeni denizin çekilmesiydi. Kuşların da boyun eğdiği bazı kurallar vardı. Bunlar doğu rüzgârı ve gel-git olayıydı.

Saatine bir göz attı. Neredeyse sekiz olacaktı. Deniz bir saat önce çekilmiş olmalıydı. Duraklamayı işte bu olay açıklıyordu. Kuşlar deniz yükselince saldırıyorlardı. Karada, iç bölgelerde durum böyle olmayabilirdi. Denizin çekilmiş olarak kalacağı zamanı hesapladı kafasında. Saldırısız geçirecekleri daha altı saatleri vardı. Sabaha karşı saat biri yirmi geçe civarında deniz yükselince kuşlar gene geleceklerdi.

Bu arada yapabileceği iki iş vardı. Birincisi karısı ve çocuklarıyla birlikte dinlenmekti. Hep-

si bu kısa zaman içinde yapabildikleri kadar uyurlardı. İkincisi, dışarı çıkıp çiftlikte ne yaptıklarını görmek ve telefon santralının halâ çalışıp çalışmadığını öğrenmekti. Belki bu yolla, santraldan en son haberleri alabilirlerdi.

Çocukları henüz yatırmış olan karısına yavaşça seslendi. Kadın merdivenlerin yarısına kadar çıktı. Fısıldayarak durumu ona anlattı.

«Gidemezsin» dedi karısı hemen. «Gidip beni çocuklarla burada yapayalnız bırakamazsın. Buna dayanamam.»

Sesi isterik bir tonla yükseliyordu. Adam onu susturdu, sakinleştirmeye çalıştı.

«Peki», dedi «peki, sabaha kadar beklerim. Zaten saat yedide haber bültenini dinleyeceğiz. Fakat sabah deniz çekilince çiftliğe gitmeye çalışacağım. Belki bize ekmek, patates, hattâ süt filân verebilirler.»

Beklenmedik bir durum ortaya çıkarsa ne yapacağını planlamaya başladı. Kafası durmadan çalışıyordu. Bu gece herhalde inekleri sağamamışlardı. Hayvanlar avluda kapının yanında duruyor olmalıydılar. Ev halkı da onlar gibi içeride, tahtaların arkasında hapistir. Çiftçiyi düşündü. Arabasından ona nasıl gülümseyerek baktığını.. Bu gece herhalde av partisi olmamıştı.

Çocuklar uyuyorlardı. Karısı da elbiselerini çıkarmadan yatağın kenarına oturmuş, sinirli gözlerle ona bakıyordu.

«Ne yapmayı düşünüyorsun?» diye fısıldadı.

Adam kadına başıyla sesini çıkartmamasını işaret etti. Kapıyı yavaşça açıp dışarıya baktı.

Ortalık zifirî karanlıktı. Rüzgâr daha da sertleşmişti. Düzgün aralıklarla denizden karaya doğru buz gibi esiyordu. Kapının dışındaki basamağa bir tekme attı. Kuşlar yığılmıştı, kapının dışındaki basamağa. Her yer ölü kuşlarla doluydu. Pencerelerin altı, duvarların kenarı, her yer.. Bunlar pike yaparken boyunlarını kıranlar, intihar edenlerdi. Nereye baksa kuş ölüleri görülüyordu. Yaşayanlardan hiç iz yoktu. Onlar deniz yükselince gene denize uçmuşlardı. Şimdi martılar, öğleden önce yaptıkları gibi, suyun yüzünde kayıyorlardı herhalde.

Uzaklarda, iki gün önce traktörün çalıştığı tepelerde birşey yanıyordu. Düşen uçaklardan birinin yangını rüzgârla körüklenerek saman yığınlarını tutuşturmuştu.

Kuş cesetlerine baktı. Onları pencerelerin içine üst üste yığarsa, bundan sonraki saldırı için yeni bir tedbir olacağını düşündü. Fazla önemli bir korunma sağlamasa da gene birşeydi. Kuşların pencere içlerine yerleşip pancurlara saldırabilmek için önce bu cesetleri pençeleyip gagalamaları gerekecekti. Karanlıkta çalışmaya başladı. Tiksinmişti.. Dokunurken iğreniyordu. Cesetler halâ kanlı ve sıcaktı. Tüyleri kandan yapış yapış olmuştu. Midesi bulandı fakat işi bırakmadı. Bütün pancurların parçalanmış olduğunu dehşetle farketti. Kuşların içeri girmesini yalnız tahtalar önlemişti. Kanlı kuş ölülerini

parçalanmış pancurların aralarına doldurarak sıkıştırdı.

İşini bitirince eve girdi. Mutfak kapısının ar kasına barikat yaparak emniyetini arttırdı. Kuşların kanıyla yapışan sargılarını çözdü. Yerine yenisini koydu.

Karısı ona kakao yapmıştı. Susamıştı. Hızla içti. Çok yorgundu.

«Evet,» dedi. «Üzülme bunu da atlatacağız.»

Yatağa uzanarak gözlerini kapadı. Hemen uyudu. Fakat rahatsız bir uykuydu bu. Çünkü düşünde unuttuğu birşey büyük bir tehlike yaratıyordu. Yapılması gereken fakat ihmal ettiği bir iş vardı. Çok iyi bildiği, fakat almadığı bir tedbirdi bu. Düşünde ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Tepenin üstünde yanan uçakla, saman yığınıyla yakın bir ilgisi vardı. Bunlara rağmen deliksiz uyuyordu. Sonunda karısının sarsmasıyla uyandı.

«Başladılar» diye hıçkırdı kadın. «Bir saattir gene burdalar. Artık bunu tek başıma dinlemeye dayanamayacağım. Kötü bir de koku var. Yanık kokusu.»

Şimdi hatırlamıştı. Ateşi yakmayı unutmuştu. İçin için yanan ateş neredeyse sönecekti. Birden fırladı yerinden. lâmbayı yaktı. Kapıda ve pencerelerde takırtılar başlamıştı, fakat o bunlara aldırmıyordu. Onu yerinden fırlatan yanık tüy kokusuydu. Koku bütün mutfağı sarmıştı. Ne olduğunu derhal anladı. Kuşlar bacadan içe-

ri giriyorlardı. Birbirlerini iterek, sıkışarak ocağa, mutfağın içine iniyorlardı.

Tahta parçaları ve kâğıt buldu. Bunları küçük masanın üstünde duran yılın dört mevsimine ait oruç ve dua günlerinin yazılı olduğu takvimin üstüne bırakarak parafin kutusuna uzandı.

«Geri çekil» diye bağırdı karısına. «Bu tehlikeyi göze almak zorundayız.»

Parafini ateşe fırlattı. Alevler bacaya doğru harladı. Aşağıya, ocağın içine yanmış, kararmış kuş ölüleri döküldü.

Çocuklar haykırarak, ağlayarak uyandılar. «Ne oluyor? Ne oldu?...» dedi Jill.

Nat'ın cevap verecek zamanı yoktu. Uzun bir sopayla bacadaki cesetleri temizleyerek yere fırlatıyordu. Alevler halâ bacayı yalıyordu. Bacanın tutuşması tehlikesini göze almaları gerekliydi. Ateş bacanın tepesindeki canlı kuşları uzaklaştıracaktı. Yalnız aşağıdaki ek yeri güçlük çıkarıyordu. Alevlerin yakaladığı yanmış, hareketsiz kuş cesetleriyle tıkanmıştı. Adam işine öylesine dalmıştı ki pencerelere, kapıya saldıranları artık çok seyrek farkediyordu. Bırak kanat çırpsınlar, zorla evine girmeye çalışırken gagalarını kırsınlar, hayatlarını kaybetsinlerdi. Giremeyeceklerdi işte. Tanrıya şükretti. İyi ki kalın duvarlı, küçücük pencereli eski tip bir evleri vardı. Yeni belediye evleri gibi değildi. Yolun yakınındaki belediye evlerinde oturanlara tanrı yardım etsin diye düşündü.

«Ağlamayın» diye seslendi çocuklara «Korkacak hiç bir şey yok, ağlamayın».

Yanmış, dumanlı, kokan çesetleri tırmıkla temizlemeye devam ediyordu.

«Bu onların işini bitirir» dedi kendi kendine «Rüzgar alevlerle birlikte Eğer baca tutuşmazsa kurtulduk. Beni öldürmek gerek bunun için. Tamamen benim suç. Son olarak ateşi. yakmalıydım. Birşeyin eksik kaldığını biliyordum.»

Pencerelerden gelen tırmalanan, parçalanan tahta sesleri arasından mutfak saatinin vuruşu duyuldu. Saat üç olmuştu. Geçirecek dört saaten az bir zaman kalmıştı. Denizin ne zaman çekileceğini tam olarak bilmiyordu. Yedi buçuk, sekize yirmi kaladan önce olmıyacağını tahmin etti.

«Ocağı yak» dedi karısına. «bize çay yap, çocuklara da kakao. Böyle elimiz kolumuzbağlı oturmanın yararı yok.»

İşte böyle olmalıydı. Kadını ve çocukları oyalamalı, hareket etmeli, yiyip içmeliydiler. Hep birşeyler yapıyor olmaları en iyisiydi. Adam ateşin yanında bekledi. Alevler azalmıştı; artık bacadan kararmış cesetler de düşmüyordu. Bacanın içine sopasını gidebildiği kadar soktu. Takılan hiçbirşey yoktu. Baca temizlenmiş, açılmıştı. Alnındaki teri sildi.

«Hadi bakalım Jill» dedi «Bana biraz daha odun getir. Dosdoğru yukarı çıkan güzel bir ateş yakalım.» Fakat kız yanına bile yaklaşma-

mış, ortada kümelenmiş kuş cesetlerine bakakalmıştı.

«Onlara aldırma» dedi. «Ateşi yakınca onları koridora koyarız.»

Böylece baca tehlikesi de sona ermişti. Gece gündüz ateş yakarlarsa bir daha da olmazdı.

«Yarın çiftlikten biraz yakacak almam gerek» diye düşündü. «Bu asla yetmez. Yapabilirim. Deniz çekilince herşeyi yapabilirim. O zaman durumu ayarlar, istediğimizi alabiliriz. Yalnız kendimizi bu düzene alıştırmamız gerekiyor. Hepsi bu..»

Çaylarını, kakaolarını içip ekmekle reçel yediler. Nat yalnız yarım ekmekleri kaldığını gördü. Zararı yok diye düşündü, idare ederlerdi.

«Yeter» dedi küçük Johnny, kaşığıyla pencereyi göstererek: «Yeter artık, pis kuşlar!»

«Doğru» dedi Nat gülümseyerek «Artık bu pis dilencileri istemiyoruz, değil mi ya! Bıktık artık.»

İntihar eden kuşların yere çarptıklarını duydukça sevinçle bağırıyorlardı.

«Bir tane daha, baba» diye haykırdı Jill. «O da gitti.»

«Haklandı» dedi Nat, «işte o da bitti.»

Doğrusu da buydu. Böyle sağlam bir yürekle olaylara bakmalıydı. Eğer bu tutumu devam ettirebilirde, saat yedide ilk haber bülteni yayınlanana kadar dayanabilirlerse hiç de fena yapmamış sayılırlardı.

«Bir puro ver» dedi karısına. «Biraz duman yanık tüy kokusunu giderir.»

«Pakette iki tane kalmış» dedi kadın. «Yarın kooperatiften almayı düşünüyordum.»

«Birini içeceğim» dedi adam. «Öteki de yağmurlu bir güne kalsın.»

Çocukları yatırmaya çalışmak boşunaydı. Pencerelerdeki tırmalamalar, tıkırtılar sürdükçe dinlenmenin imkânı yoktu. Bir koluyla karısına, ötekiyle Jill'e sarılarak oturdu. Johnny de annesinin dizindeydi. Battaniyeler de çevrelerinde kümelenmişti.

«Bu dilencilere hayran kaldık.» dedi. «Hiç yılmak bilmiyorlar. Bu oyundan bıkacaklarını sanmıştım, fakat bana mısın demiyorlar.»

Bu hayranlığı devam ettirmek çok zordu. Takırtılar hiç durmuyordu. Nat'ın kulağına yeni bir ses çalındı, bu tahtanın rendelenmesini andırıyordu. Sanki daha sivri bir gaga işe karışmış, arkadaşlarından devir almıştı. Kuşların adlarını hatırlamaya çalıştı. Bunu hangi türlerin yapabileceğini düşündü. Ağaçkakan'ın vuruşuna benzemiyordu. Onunki daha hafif ve sık olurdu. Bu çok daha ciddî bir vuruştu. Bir süre daha devam ederse, cam gibi tahta da yarılacaktı. Şahinler geldi aklına. Acaba martıların yerini şahinler mi almıştı? Şimdi pencerelerinin içinde gagaları kadar tırnakları - pencelerini de kullanabilen şahinler mi vardı. Şahinler, doğanlar, atmacalar - yırtıcı kuşları nasıl da unutmuştu!...

Onların yakalama güçleri hiç aklına gelmemişti. Yarılan, yırtıcı pençelerle parçalanan tahta seslerini dinleyerek geçirecekleri üç saatleri daha vardı.

Nat çevresine bakındı. Kapıyı desteklemek için parçalayabileceği bir eşya aradı. Pencereler sağlamdı, önlerine dolabı dayamıştı. Fakat kapıya güvenemiyordu. Yukarı çıktı. Sahanlıkta durdu, dinledi. Çocukların yatak odasından yumuşak ayak pıtırtıları duyuluyordu. Kuşlar içeri girmişlerdi. Kulağını kapıya dayadı. Evet, yanılmamıştı. Kanat çırpışlarını, yeri karış karış araştıran ayakların pıtırtılarını tanıdı. Öteki yatak odası henüz boştu. İçeri girerek eşyaları dışayı çıkarmaya başladı. Çocukların yatak odasının kapısı kırılacak olursa, tedbir olarak eşyaları merdivenin başına yığacaktı. Bu bir hazırlıktı yalnız. Belki de hiç ihtiyaç olmayacaktı. Eşyaları kapıya dayamasına imkân yoktu, çünkü kapı içeri doğru açılıyordu. En iyisi onları merdivenin tepesine yığmaktı.

«Nat, aşağı gel, orada ne yapıyorsun?» diye seslendi karısı.

«Geliyorum» diye bağırdı adam. «Burayı baştan düzeltiyorum.»

Kadının yanına gelip de çocukların odasındaki pıtırtıları, kanat hışırtılarını duymasını istemiyordu.

Saat beş buçukta kahvaltı yapmayı teklif etti. Domuz pastırması ve yağda kızarmış ekmek

yediler. Bu işi karısının gözlerinde her an çoğalan paniği yok etmek ve çocukların korkularını unuttumak için çıkarmıştı. Kadının yukarıdaki kuşlardan haberi yoktu henüz. Yatak odası iyi ki mutfağın üstünde değildi. Öyle olsaydı kuşların tahtayı takırdatmalarını mutlaka duyacaktı. Kendilerini bilerek ölüme atan, kafalarını duvarlara çarpan bu ringa balığı avcısı martıları tanırdı. Ya ölüm, ya zafer diyerek yatak odasına girmişler, orada sağa sola çarpıp düşüyorlardı. Çok aptal kuşlardı. Fakat kara sırtlılar öyle değildi, onlar da şahinler gibi ne yapmak istediklerini biliyorlardı. Durmadan saate baktığını, gözlerini kadrandan ayıramadığını farketti. Akrep ve yelkovan da ne kadar yavaş hareket ediyorlardı! Eğer teorisi yanlışsa, saldırı denizin çekilmesiyle durmazsa artık yenildiklerini anlayacaktı. Upuzun bir günü havasız, yakacaksız, uykusuz, ... sız geçiremezlerdi. Kafası makina gibi çalışıyordu. Bu kuşatmaya dayanabilmek için ne kadar çok şeyin gerektiğini biliyordu. Hazırlıklı değildiler. Belki de herşeye rağmen şehirler daha emin yerlerdi. Çiftliğin telefonuyla kuzenine bir haber iletebilseydi. Kuzeye trenle kısa bir yolculuk yaparlardı. Bir araba da kiralayabilirlerdi. Evet sular çekilmişken bir araba kiralamak onlara hız kazandırırdı.

Birden dehşetli bir uyku bastırdı. Karısının sesiyle sıçradı.

«Ne oldu? Gene ne var?» sesi sertti.

«Radyo,» dedi karısı. «saate bakıyordum da. Neredeyse yedi olacak»

«Sakın düğmeyle oynama» dedi. Bu olayın başından beri ilk kez sabırsızdı. «Doğru istasyonda duruyor. Oradan konuşacaklar.»

Beklediler. Mutfaktaki saat yediyi vurdu. Hiç ses çıkmadı. Ne sinyal, ne de müzik. Çeyrek geçeye kadar beklediler. Sonra başka bir istasyonu, hafif programı açtılar. Sonuç ayniydi. Haber bülteni yayınlanmıyordu.

«Yanlış duyduk» dedi adam, «saat sekize kadar yayın yapmayacaklar.»

Radyoyu açık bıraktılar. Nat pilleri düşündü. Ne kadar dayanacaklarını bilmiyordu. Genellikle her hafta karısı şehre alışverişe gittiği zaman doldururlardı. Piller biterse radyodan verilen talimatı duyamayacaklardı.

«Ortalık aydınlanıyor,» diye fısıldadı karısı. «Göremiyorum fakat hissediyorum. Kuşların takırtısı da azaldı.»

Kadın haklıydı. Gıcırtılar, parçalama sesleri gittikçe hafifliyordu. Basamakta, pencere içlerinde yer kapmak için itişip kakışmalar, kıpırtılar da bitiyordu. Deniz çekilmeye başlamıştı. Saat sekizde sesler büsbütün kesildi. Yalnız rüzgâr kalmıştı. Çocuklar da yatıştı ve uyuyakaldılar. Saat sekiz buçukta Nat radyoyu kapattı.

«Ne yapıyorsun? Haberleri kaçıracağız.» dedi karısı.

«Haber filân olmayacak,» dedi Nat, «Kendi başımızın çaresine bakmak zorundayız.»

Kapıya gitti. Barikatları yavaşça kenara çekti. Sürgüyü açtı. Kapının önündeki basamaklara yığılmış cesetlere bir tekme savurarak soğuk havayı ciğerlerine doldurdu. Çalışabileceği altı saat vardı önünde. Yapılması en önemli işlerle uğraşmalıydı. Gücünü boşuna harcamaması gerektiğini biliyordu. En gerekli şeyler, yiyecek, yakacak ve aydınlanmaydı. Eğer bunları yeterli sayıda bulabilirse bir gece daha geçirebilirlerdi.

Bahçeye çıktı. Kuşların canlıları oradaydılar. Martılar yoktu. Eskisi gibi denize kaymaya gitmişlerdi. Saldırmaya gelmeden önce suda yüzüp, rahatlamak istiyorlardı. Fakat kara kuşları başkaydı. Onlar gözetliyor, bekliyorlardı. Nat nereye baksa, onları görüyordu. Çalıların üstünde, toprakta, ağaçların tepesinde, heryere dolmuşlardı. Hiçbirşey yapmadan sıra sıra kuşlar bekliyorlardı.

Küçük bahçesinin ucuna kadar yürüdü. Kuşlar kıpırdamadan adama bakıyorlardı.

«Yiyecek bulmalıyım» dedi Nat kendi kendine. «Çiftliğe gidip yiyecek bulmalıyım.»

Eve döndü. Pencereleri, kapıları yokladı. Yukarıya, çocukların yatak odasına çıktı. İçerde yerdeki ölülerden başka birşey yoktu. Yaşayanlar bahçede, tarlalardaydı. Aşağı indi.

«Ben çiftliğe gidiyorum» dedi.

Karısı koluna yapıştı. Açık kapıdan bahçedeki kuşları görmüştü.

«Bizi de götür ne olur?» diye yalvardı. «Burada tek başımıza kalamayız. Yalnız kalmaktansa ölürüm daha iyi.»

Adam bir süre düşündükten sonra kafasını salladı.

«Hadi öyleyse» dedi, «sepetleri ve Johnny'nin arabasını al. Alacaklarımızı arabaya yükleriz.»

Dondurucu rüzgârdan korunmak için iyice giyindiler. Eldivenler, atkılar taktılar. Karısı Johnny'yi arabasına oturttu. Nat Jill'in elini tuttu.

«Kuşlar,» dedi küçük kız ağlamaklı bir sesle, «hepsi oradalar, tarlalarda.»

«Korkma birşey yapmazlar,» dedi adam «gün ışığında dokunmazlar insana».

Tarlaların arasından çiftliğin duvarına doğru yürümeye başladılar. Kuşlar hiç kıpırdamıyor, kafaları rüzgâra dönük, öylece bekliyorlardı.

Yolun çiftliğe giden dönmecine gelince Nat durdu. Karısına çocuklarla birlikte çitteki sundurmanın altında beklemesini söyledi.

«Fakat ben de Bayan Trigg'i görmek istiyorum.» diye itiraz etti. «Eğer dün çarşıya gitmişlerse ödünç alabileceğimiz çok şey var, yalnız ekmek değil.»

«Burada bekle,» diye sözünü kesti Nat. «Bir dakikaya dönerim.»

İnekler avluda durmadan dolaşarak böğürüyorlardı. Koyunlar dışarı çıkmak için çiti del-

mişlerdi. Çiftlik evinin çevresinde ne yaptıklarını bilmeden dolanıp duruyorlardı. Bacalardan hiç duman çıkmıyordu. Korkuyla karışık bir kuşku sarmıştı içini. Karısının ve çocuklarının çiftliğe girmelerini istemiyordu.

«İnat etme artık» dedi Nat, azarlayarak, «ne diyorsam onu yap.»

Kadın çocuklarını ve kendini rüzgârdan koruyarak arabayla birlikte sundurmanın altına çekildi.

Adam çiftliğe yalnız gitti. Böğüren ineklerin arasından, iteleyerek, güçlükle geçti. Hayvanlar çok rahatsızdı. Dopdolu memeleriyle, sağa, sola dönüp duruyorlardı. Bahçe kapısının yanında duran otomobili gördü. Garajına konmamıştı. Evin pencereleri paramparçaydı.

Evin çevresinde ve avluda bir sürü ölü martı yatıyordu. Canlı kuşlar da çiftliğin arkasındaki ağaçlara ve evin damına tünemişlerdi. Kıpırdamadan adama bakıyorlardı.

Jim'in ölüsü avludaydı. Daha doğrusu geriye kalanlar.. Çünkü kuşların işi bittikten sonra inekler çiğnemişti. Tüfeği yanında duruyordu. Evin kapısı sıkıca kapanmış ve sürmelenmişti. Fakat pencerelerin hepsi kırık olduğundan bir tanesi kaldırıp içeri girmek zor olmadı. Trigg'in ölüsü telefonun yanındaydı. Herhalde kuşlar geldiği zaman santrala telefon etmeye çalışıyordu. Kulaklık havada sallanıyordu. Telefon duvardan sökülmüştü. Bayan Trigg'den hiçbir iz yoktu. Yukarıda olmalıydı. Oraya çıkmanın bir ya-

rarı olur muydu? Tiksiniyordu. Nat orada da ne bulacağını biliyordu.

«Tanrıya şükür,» dedi kendi kendine, «Çocuk yoktu.»

Kendini merdivenden yukarı çıkmaya zorladı, fakat yarı yoldan geri döndü.

Yatak odasının açık kapısından kadının dışarı çıkan bacaklarını görmüştü. Yanında kara sırtlı martı ölüleri ve kırılmış bir şemsiye vardı.

«Yapılacak hiçbir şey yok» dedi. «Beş saatten de az bir zamanım kaldı. Trigg'ler herhalde hoşgörürlerdi. Bulabildiklerimi alıp götürmek zorundayım.»

Ağır adımlarla karısının, çocuklarının yanına döndü.

«Arabayı dolduracağım,» dedi. «Ateş için kömür ve parafin koyacağım. Onları eve götürdükten sonra gene geliriz.»

«Trigg'lerden ne haber?» diye sordu karısı.

«Bir ahbaplarına gitmişler herhalde.» dedi.

«Gelip sana yardım edeyim mi?»

«Hayır, orası karmakarışık. Her yer inekler, koyunlarla dolu. Bekle de arabayı getireyim. İçinde oturursunuz.»

Arabayı geri geri avludan yola çıkardı. Bu işi çok beceriksizce yapmıştı. Karısı ve çocukları oradan Jim'in ölüsünü göremezlerdi.

«Burada durun» dedi. «Çocuğun arabası kalsın. Onu sonra alırız. Ben arabayı doldurmaya gidiyorum.»

Kadın adamın gözlerini arıyordu gözleriyle. Durumu anlamış olmalıydı. Yoksa ekmek ve yiyecekleri bulmaya yardım etmek için ısrar ederdi.

Adam gereken herşeyi aldıklarına inanıncaya dek, evle çiftlik arasında üç kez gidip geldiler. Düşündükçe ne kadar çok şeyin gerekli olduğunu anlamak insanı şaşırtıyordu. En önemlisi de pencereleri kapatmak için gerekliydi. Kalas bulmak için çok dolaştı. Bütün pencerelerdeki tahtaları yenilemek istiyordu. Mum, parafin, çivi, konserve, alınacak şeylerin listesi bitmek bilmiyordu. Bundan başka ineklerden üçünü sağdı. Öteki zavallılar böğürmeye devam edeceklerdi.

Son turda arabayı otobüs durağına sürdü. Orada indi ve telefon kulübesine girdi. Kulaklığı kaldırdı, salladı. Birkaç dakika bekledi. Fakat boşuna çabalıyordu. Telefonda hiçbir hayat belirtisi yoktu. Set'e çıkıp çevresine bakındı. Tarlalarda bekleşen, çevreyi kolaçan eden kuşlardan başka herşey ölüydü.

«Şimdi yiyecek aramaları gerek gibi geliyor» dedi kendi kendine, «böyle duracaklarına.»

Sonra hatırladı. Paylarına düşeni gece yemişlerdi. Şimdi boğazlarına kadar toktular. Bu sabah onun için kıpırdamıyorlardı.

Belediye evlerinin bacalarından duman çıkmıyordu. Bir gece önce tarlaların arasından evlerine koşan çocukları hatırladı.

«Bilmeliydim» diye düşündü. «Onları da bize götürmeliydim.»

Yüzünü yukarı kaldırdı. Gök soğuk kurşun rengindeydi. Çevrede göz alabildiğine ağaç doluydu. Hepsi bükülmüş ve doğu rüzgârının etkisiyle kararmış görünüyorlardı. Fakat bu soğuk orada, tarlalarda bekleşen kuşları hiç etkilemiyordu.

«Onları öldürmenin tam zamanı» dedi Nat. «Şimdi hareketsiz birer hedef durumundalar. Heryerde böyle yapıyorlar herhalde. Uçaklarımız neden şimdi havalanmıyor, başımızdakilerin hepsi ne yapıyorlar? Onların bilmeleri, anlamaları gerek.»

Arabaya dönerek şöför koltuğuna yerleşti.

«İkinci kapıdan hızlı geç» diye fısıldadı karısı. Postacı orada yatıyor, Jill'in görmesini istemiyorum.»

Hızlandı. Küçük Morris yolda hoplaya zıplaya gidiyordu. Çocuklar çığlıklarla, kahkahalarla gülüyorlardı.

«Hoppa, hoppa» diye bağırdı küçük Johnny.

Eve geldiklerinde saat bire çeyrek vardı. Yalnız bir saatleri kalmıştı.

«Soğuk bir yemek yiyelim, daha iyi,» dedi Nat. «Kendine ve çocuklara birşeyler ısıt istersen, o çorbadan filân. Benim şimdi yemek yiyecek zamanım yok. Arabayı boşaltacağım.»

Herşeyi içeri taşıdı. Sonra güzelce yerleştirirlerdi. Önlerindeki bitip tükenmek bilmeyen saatlerde hepsini oyalayacak bir işti bu. Önce pencerelere, kapılara bakmalıydı.

Evin çevresinde sistemle dolaştı. Her pencereyi, kapıyı yokladı. Çatıya tırmandı. Mutfaktan başka bütün bacaların tepesine tahtalar yerleştirdi. Soğuk donduruyordu. Güçlükle dayanıyordu. Fakat bu işin yapılması şarttı. Arada bir yukarı bakıp uçakları arıyordu. Fakat bir tane bile görünmedi. Çalışırken bir yandan da büyüklerin beceriksizliğine sövüyordu.

«Her zaman böyle olur» diye söylendi. Hep bizi feda ederler. Daha başlangıçta karışır kafaları. Herşeyleri plansız, düzensiz. Bize hiç kimse aldırmaz. Fakat şehirlerde yaşayanların üstünlüğü vardır sanki. Şimdi mutlaka orada gaz kullanıyorlardır. Bütün uçakları da kullanıyorlardır. Bize boynumuzu büküp beklemek ve başımıza geleni çekmek düşer.»

Durdu. Yatak odasının bacasını bitirmişti. Denize baktı. Köpüklü dalgaların arasında gri renkli birşey kıpırdıyordu.

«Yaşasın deniz kuvvetleri!» dedi. «bizi hiç bir zaman terketmez onlar. Kanaldan aşağı doğru geliyorlar. Körfezde dönüyorlar.»

Denize karşı rüzgârdan sulanan gözlerini zorlayarak bekledi. Fakat yanılmıştı. Deniz kuvvetleri değildi gördüğü. Havalanan martılardı. Tarlalardaki korkunç sürüler de, kabarmış tüy-

leriyle yerden kütle halinde kalkarak kanat kanada göğe yükseliyorlardı.

Deniz kabarıyordu.

Nat merdivenden aşağı indi ve mutfağa girdi. Bütün aile yemek yiyordu. Saat ikiyi biraz geçiyordu. Kapıyı sürgüledi, arkasına barikatı dayadı ve lâmbayı yaktı.

«Gece oldu» dedi küçük Johnny.

Karısı radyoyu gene açtı, fakat hiç ses çıkmadı.

«Bütün istasyonları aradım» dedi. «Yabancı ülkeleri de. Hiçbir ses duyamadım.»

«Belki onların da başında ayni felâket var,» dedi adam. «Belki de bu bütün Avrupaya yayıldı.»

Kadın ona Trigg'lerin çorbasından bir tabak doldurdu. Trigg'lerin ekmeğinden kocaman bir dilim kesti. Üstüne kendi yağlarından sürdü.

Ses çıkarmadan yediler. Bir damla yağ küçük Johnny'nin çenesinden aşağı akarak masaya düştü.

«Kibar ol Johnny» dedi Jill, «artık ağzını silmeyi öğrenmelisin.»

Pencerelerde ve kapıda takırtılar başlamıştı. Hışırtılar, pencerede yer kapmak için itişip kakışmalar, merdivene düşerek kendilerini öldüren ilk martıların sesleri duyuldu.

«Amerika birşeyler yapamaz mı?» dedi karısı. «Her zaman bizim dostumuz değil midirler? Mutlaka Amerika birşey yapacak.»

Nat cevap vermedi. Pencerelerdeki tahtalar

sağlamdı, bacaklardakiler de. Evde yiyecekleri, yakacakları ve önlerindeki bir kaç günlük bütün ihtiyaçları vardı. Yemeğini bitirince bunları kaldıracak, derli toplu yerleştirecekti. Bu işe karısı ve çocukları da yardım ederdi. Böylece saat dokuza çeyrek kala deniz tekrar çekilene kadar yorulurlardı. Sonra onları yataklarına yatırır, sabahın üçüne kadar derin bir uyku çekmelerini sağlardı.

Pencereler için yeni bir plânı vardı. Önlerine dikenli tel çakacaktı. Çiftlikten koca bir top getirmişti. Fakat işin berbat yönü bunu karanlıkta yapmak zorunda olmasıydı. Saldırı gece dokuzla sabah üç arasında duracaktı. En önemlisi karısıyla çocuklarının uyumasıydı, gene de.

Şimdi pencerede küçük kuşlar vardı. Gagalarının yumuşak vuruşundan, kanatlarının hafif hışırtısından tanımıştı. Şahinler pencereye gelmemişlerdi. Saldırılarını kapıya yöneltmişlerdi. Nat yarılan tahtanın parçalanırken çıkardığı sesi dinlerken düşünüyordu. Vuran gagaların, içeriyi gören gözlerin gerisinde bu küçücük beyinlerde kimbilir kaç milyon yıllık anı birikmişti. Bu birikim şimdi onları makinaların usta şaşmazlığıyla insanoğlunu yok etme içgüdüsüyle harekete geçirmişti.

«O son puroyu da içeceğim.» dedi karısına. «Ne aptallık, çiftlikten getirmeyi unuttuğum şeylerden biri de bu.»

Puroya uzandı. Sessiz radyoyu açtı. Boş kutuyu ateşe fırlatarak yanışını seyretti.

. . . Nat yarılan tahtanın parçalanırken çıkardığı sesi dinlerken düşünüyordu. Vuran gagaların içeriyi gören gözlerin gerisinde, bu küçücük beyinlerde kim bilir kaç milyon yıllık anı birikmişti. Bu birikim şimdi onları, makinaların usta şaşmazlığıyla insanoğlunu yok etme içgüdüsüyle harekete geçirmişti....
(Daphne du Maurier'in bu yapıtı aynı adla Alfred Hitchcock tarafından filme de alınmış tır.)

Kapak : Metin Gürel

25 lira